

Kapitel 1

Duncan satte sig op i sengen i det mørke soveværelse. Han havde ligget og vendt og drejet sig i en halv time nu, og det var begyndt at gå op for ham at han ikke ville finde ro, før han fik noget i maven.

De røde tal på uret viste 02.43. Aftensmaden var gået over i historien og var kun et fjernt minde, der var ikke engang en forkølet, lille løgbøvs tilbage. Aftensmaden var oldtid, og klokken kvart i tre var morgenmaden stadig en uopnåelig oase.

Natten var Duncans ørkenvandring, en barsk og sulten rejse der næsten altid endte med at han måtte kapitulere. Hans livline var selvfølgelig køleskabet nede i køkkenet, men først skulle han snige sig ubemærket forbi Judy.

Det var ikke nemt for en elefant at snige sig ubemærket rundt, da slet ikke over et knirkende trægulv, men heldigvis sov hun som regel ret tungt. Duncan havde for at bedre sine odds endda udviklet en teknik, hvor han trippede på tåspidserne og kun trådte midt på brædderne. Lige så snart han var ude af soveværelset, kunne han liste døren i og fortsætte uhindret ned ad trappen mod sit mekka.

De gange han var blevet opdaget, havde han undskyldt sig med ting som: ”Min mave knurrede så højt at jeg var bange for at vække dig ... Og jeg ved hvor vigtigt det er for dig at være udhvilet, skat ... Med dit job og alt det der.”

Judy var tandlæge-assistent i en lille praksis nede i byen, og hun lagde tit vægt på det store ansvar der var forbundet med at styre spytsugereren. ”De kan drukne i deres eget sput, Duncan,” ville hun sige og kigge på ham med store øjne, ”hvis jeg sover på vagten.”

Godt, skat, kun så meget mere årsag til at du skal have en god nats uforstyrret nattesøvn, uden irriterende, knurrende maver.

Judy var nu god nok, hun ville ham kun det bedste. Han elskede hende da også, men elskede bare mad mere. Judy var som et par gamle sutsko, man havde vænnet sig til og knyttet sig til igennem årene. De var mølædte og lasede, men af en eller anden ubegribelig årsag kunne man ikke få sig selv til at smide dem ud. Man kunne måske også sammenligne hende lidt med et møbel, noget der *skulle* være i huset, men som man egentlig først ville lægge mærke til hvis det var væk.

Så Judy var altså en lænestol, og mad ... Ja, mad var religion.

Duncan listede sig som en ninja henover gulvet og lukkede forsigtigt døren bag sig. Det var endnu engang lykkedes ham at komme forbi den glubske vagthund, der hvis den vågnede, kunne finde på at bruge ord som: ”kolesterol” og ”blodtryk”.

Begge ord, der gav Duncan dårlig samvittighed helt ud i blodårerne. Hver gang han hørte ordet ”kolesterol”, følte hans hjerte som en stor klump fedt i hans bryst. Han kunne mærke hvordan den dovne, daggamle friture med takkede stykker af fiskefileter og pomfritter blev pumpet rundt i venerne.

Ordet ”blodtryk” fik ham derimod til at tænke på de gamle Loony Toons-tegnefilm, hvor man ser et termometer med en rød streg der skyder opad i et faretruende tempo. *Hot! - Very hot! - Insanely hot!! - Hellfire!! – That hot?? Really? Are you kidding me??* I Duncans udgave sluttede det bare med at det var hans eget hoved der eksploderede, når strengen røg op i det røde felt.

Han tændte aldrig lyset når han listede ned ad trappen. Det var der to årsager til: Den første var at han kunne risikere at vække Judy – hvilket nok var tvivlsomt – og den anden og vigtigste grund var at han slap for at se på sig selv, når han passerede spejlet nede i entreen. Han var udmærket klar over at han lignede en forvokset balletdanser i alt for små, hvide underbukser, når han kom trippende ned ad trappen, det var ikke noget kønt syn. Bedre med lyset slukket. Han kunne alligevel gå ruten i søvne, hvis det skulle være. Først de 22 trin ned ad trappen, så skarpt til venstre forbi hoveddøren. Det lykkedes altid en smal stribe lys fra gadelygterne at titte ind ad det lille vindue øverst i døren. Den delte Duncan lige på midten og afslørede hans mægtige vom. Nogle gange lavede han et lille dansenummer for at undgå den irriterende lysstråle, ligesom når listetyven prøver at narre den supersensitive laserstråle.

Lige så snart han var forbi hoveddøren, var der kun en fem-seks skridt til køkkenet. Køleskabet stod i den fjerneste ende af rummet, og Duncan nærmede sig det med frydefuld forventning og selvom det måske lyder fjollet; en smule ærefrygt.

Lyset fra køleskabet var det eneste han tillod. Det kom strømmende ud som et helligt skær akkompagneret af en herlig, kødfuld aroma. Pølser der havde rejst hele vejen fra Tyskland kun for at være sammen med *ham*, her i aften. Chokolade der var lavet af en gammel mand i Schweiz, som havde kælet for hvert eneste stykke. Køleskabet var et skatkammer der rummede alt det bedste fra verdens fire hjørner, og det var alt sammen hans alene.

Dengang Duncan var ung, havde sex været hans hobby, nu var det mad. Han prøvede så vidt muligt at undgå *det andet*, det var lidt for atletisk til hans smag. Hellere vente til konen var skvattet

i søvn og sidde og se nogen af de sene ”naturprogrammer” i fjernsynet. Det krævede mindre bevægelse og var derfor mere overkommeligt ... og i Duncans hoved var det en slags sexliv.

Desværre slap han ikke altid så billigt. Judy havde for et par år siden introduceret et ækelt ritual hun kaldte: ”salat-aften”. Det løb af stablen hver torsdag eller hver anden torsdag – hvis Duncan havde noget at skulle sige om sagen – og startede med noget så uskyldigt som en skål salat.

Normalt indtog Duncan svimlende mængder oksekød, hvilket efterlod ham i en tilstand af paralyse og oppustethed de næste mange timer, og han var ganske ubrugelig for Judy.

Så man kunne vel godt sige at salat-aften var hans egen skyld, det gjorde det bare ikke mindre pinefuldt.

Judy ville vimse rundt hele aften og skyde om sig med franske og græske gloser. Hun var flirtende, på en måde som Duncan fandt latterlig, men som han følte sig tvunget til at gengælde.

Hun ville sige ting som: ”Kan du huske dengang vi var på Rhodos?” *Selvfølgelig kan jeg det, Judy. Hvorfor spørge om det åbenlyse?* ”Kan du huske boblebadet?” *Jeg husker to unge mennesker i et boblebad, men det kan lige så godt have været noget jeg har set i en pornofilm engang. De mennesker eksisterer ikke mere, Judy. Vi er gamle og fede. Lad det nu ligge.*

Duncan sagde selvfølgelig aldrig sine tanker højt, han fulgte bare pænt med op i soveværelset. De 22 trin op mod det forfærdelige der skulle til at ske, mindede ham altid om filmen ”Eksorcisten”. Han kunne huske at have siddet i biografen tilbage i halvfjerdserne og tænkt: *Hvorfor bliver de ved med at gå op i det skide værelse? For guds skyld, vent til kællingen har fået svedt det ud!*

Judy sad selvfølgelig altid ovenpå, da det omvendte ville resultere i en yderst smertefuld død for hende. Hun red løs, alt imens Duncan lukkede øjnene og tænkte sig væk til et gladere sted. Han forestillede sig en kæmpemæssig sandwich proppet til randen med silketynde pastrami-skiver, rødløg og pladret til med himmelsk, fed dressing.

Når han vågnede igen var det hele som regel overstået, og Judy lå med ryggen til og snorkede. Så vidt han vidste, var hun ligeglad med at han faldt i søvn midt i akten. På det punkt var hun heldigvis lidt som en mand. Om han var død eller levende, skulle hun nok få hvad hun ville have ... og så sparede hun den plastic-himstregims.

Det bedste ved salat-aften var at Judy sov endnu tungere end normalt, når hun havde fået sit. Duncan behøvede ikke engang at bruge ninja-teknikken, der var intet der kunne vække hende.

Han havde ofte en underlig følelse af at han bedrog hende, når han gik ned til køleskabet. Det var lidt ligesom at have en elskerinde.

Det var faktisk det eneste han rigtig kunne lide her i livet; at sidde i det mørke køkken og gumle. Verden var stor og hektisk og blændende og alligevel håbløst uvedkommende. Når han sad i mørket følte han sig vægtløs og hver bid var kosmisk nydelse. Det var nært, det var lykke, det var som en hånd der blidt strøg hans belønningscenter i hjernen.

Der var ingen forventninger, ingen der sagde: gør dit og gør dat. Der var kun den umiddelbare lykke der sivede ud i kroppen bid for bid. Natten var ung, og mulighederne rige. Han kunne sågar tø noget op i mikroovnen hvis han gad. Nogle gange tøede han noget stort op – f.eks. en familiepizza – og lagde det helt omme bagerst i køleskabet pakket ind i stanniol. Så havde han noget at glæde sig til når han stod og kedede sig på arbejdet, eller når Judy snakkede om spytsugeren. Han kunne få et underligt svømmende blik og glide helt væk, når han tænkte på den snack der lå og ventede i køleskabet. En følelse ikke helt ulig forelskelse.

Denne aften holdte han dog menuen simpel, det var ikke salat-aften, så Judy kunne vågne hvis han trak den alt for langt ud.

Han tog en hurtig beslutning, flækkede et flutes på langs og var som altid rundhåndet med mayonnaisen. Han skar nogle tykke skiver salami, placerede dem sirligt på brødet og afsluttede med en fed stribe Dijon-sennep. Han kastede et hurtigt blik ind i køleskabet og fik straks øje på løget der lå og kukkelurede på nederste hylde. Han tøvede et øjeblik, men greb det så. Et par løgringe var kronen på værket i dette kulinariske mesterværk.

Hvem skulle have troet at de virkelige gastronomiske landevindinger blev begået klokken tre om natten af tykke mænd i små, hvide underbukser.

Duncan kiggede tilfreds på sit mesterværk og lukkede køleskabsdøren i. Mad skulle nydes i mørket.

Han gumlede løs og frydede sig over hver eneste bid. Han havde i et kort øjeblik tøvet med løget, men fortrød det bestemt ikke nu, det hævdede hele oplevelsen.

Det var først da han var omkring halvvejs igennem sin snack at han opdagede lugten. Der var noget der lugtede fordærvet. Surt og jordagtigt, og det tog både ophold i hans næsebor og mund.

Han spyttede straks den bid ud han havde i munden. Hvordan kunne han først opdage det nu? Han havde spist mere end halvdelen af sandwichen.

Han løftede overdelen af flutet og lugtede til pølsen. Det var ikke den. Hvad kunne det så være? Det var næsten som om lugten kom fra ham selv.

Han stillede sandwichen på bordkanten og skænkede sig et glas vand. Måske kunne det fjerne den grimme smag. Han drak to glas i træk, men smagen blev ved med at være der.

Han begyndte at blive urolig. Der var noget der havde invaderet hans trygge helle. Han fik en pludselig fornemmelse af at han ikke var alene, der var noget andet i mørket. Det kom langsomt slæbende henover køkkengulvet, og det stank af død og pestilens.

Han tændte straks lyset. Der var selvfølgelig ikke nogen, men den fæle stank hang stadig i hans næse. Han var begyndt at svede og følte sig knap for luft.

Han ønskede at han kunne slå en kæmpe prut eller bøvs, og han var langsomt begyndt at fortryde de rå løg. Han følte sig som en zeppelin der kunne sprænge hvert et øjeblik.

De 22 forfærdelige trin op ad trappen tog nær livet af ham. Undertrøjen klistrede til hans fede, koldsvedige krop, og han bad stille guderne om bare en lille prut eller bøvs til at tage toppen af. *Hvem står også op og spiser pølse med rå løg klokken lort om natten? Det er jo det glade vanvid!*

Da han endelig nåede førstesalens badeværelse havde den kvælende fornemmelse sat sig i brystet. Han satte sig på knæ på det kolde gulv og bøjede sig forover. *Kom nu, lille løgbøvs. Op med dig.*

Den ubarmhjertige trykken havde centreret sig i venstre side af brystet, og han var nu sikker på at hans hjerte ville eksplodere. *Det er nok bare nerver,* sagde han til sig selv mens pulsen skød op i det røde felt.

De finder dig fed og død liggende i dine små, hvide underbukser, sagde en anden mere ondsindet stemme, *det er sådan du vil blive husket! En kæmpebaby der blev dræbt af en løgbøvs; det er de præcise ord der vil stå på din gravsten.*

Duncan kunne høre *noget* komme op ad trappen. Det slæbte sig op og emmede af stanken fra den dybeste, tillukkede grav.

Om et øjeblik ville badeværelsesdøren blive flået op, og en kold, knoklet hånd ville lægge et jerngreb om hans ankel. Det var den samme skikkelse, han havde haft i hælene de sidste mange år, men den havde aldrig været så tæt på som nu. Hvis han hørte rigtig godt efter, kunne han faktisk høre sit navn blive hvisket. *Duncan ... Duncan ...* Den kaldte ham til sig.

Lige som døren begyndte at gå op med en knirkende lyd, kom bøvsen. Den var enorm, rungede øredøvende og var ledsaget af en ordentlig skylle mundvand.

Døren gik nu helt op, og Judy kiggede forskræmt ned på sin mand der lå med en savltråd dinglende fra underlæben.

”Duncan!” udbrød hun. ”Har du nu spist løg igen?!”

Kapitel 2

Duncan sad i venteværelset hos doktor Hasbro. Han havde endelig fået taget sig sammen til at gøre det, som Judy havde været på nakken af ham med det sidste års tid.

Hvorfor var det altid først når man sad i det lille, tillukkede venteværelse, man kom i tanke om at man skulle have haft en bog med? Han kunne nu vælge imellem: 1. At stirre på guldfisken der svømmede formålsløst rundt i deres lille tank som en meget rammende parodi på menneskeheden. 2. At lege stirrekonkurrence med de gamle lig der sad på ræd og række overfor ham (det var dem der gav venteværelset den kvalmende lugt af medicin, det sivede ud af deres porer). 3. At læse i et bilblad fra 1982 eller dykke ned i de utallige brochurer om ufrivillig vandladning og afføring der lå arrangeret i en indbydende vifte.

Duncan vejede hurtigt de tre muligheder overfor hinanden og endte med at gøre ingenting (hvilket var det samme som at indmelde sig i verdensmesterskabet i stirre-disciplinen). Man kunne umuligt vinde over de gamle kramper. Når de sad i venteværelset forlod deres astrallegeme kroppen – det prøvede desperat at flygte fra den triste, gamle hudpose det var fanget i – og nogle af dem havde ikke kun ét, men to glasøjne. Det endte altid med at Duncan slog blikket ned og studerede syngerne i sine sko.

Det værste ved at tage til lægen – udover stanken af død – var at det var et sted, hvor man ikke kunne få lov at ignorere og udskyde ting. Alting skulle på den mest barbariske vis undersøges og brækkes op. En læge var sådan en ubehagelig person der smilede og spurgte hvordan det gik med ens kone, og så stak han et eller andet koldt instrument op i røven på en, mens han stadig smilede. Det måtte kræve bare en lille smule sadisme. En læge havde groteske latinske betegnelser for selv den uskyldigste lille knop. En læge var sådan en der rev plasteret af og prikkede i såret, mens han spurgte: Gør det her ondt? Og værst af alt: Hvert andet ord der kom ud af en læges mund var enten ”kolesterol” eller ”blodtryk”.

”Duncan! Så er det din tur.” Doktor Hasbro stak sit hoved ud i venteværelset iført et træt smil.

Duncan tøffede ind i løvens hule og så de gamles glasøjne følge ham hele vejen.

”Sid ned, Duncan,” sagde Hasbro og gennemtyggede sin kuglepen. Han var en tyndhåret, benet type på omkring de halvtreds, han så altid træt ud og virkede lettere distraet, men på en lidt

sympatisk måde. ”Går det godt med familien? Er Sam ikke startet på universitetet nu?” Han skulle selvfølgelig lige bløde op med lidt smalltalk inden han fandt vaselinen og gummihandskerne frem.

”Jo, for et halvt år siden. Hun er meget glad for det ... Hun har fået masser af nye venner.”

Hasbro spurgte til Duncans datter, Samantha, fra hans første ægteskab. Hun boede sammen med sin mor og stedfar og var for nyligt begyndt på psykologistudiet. Når tiden kom, kunne hun skrive en udmærket afhandling om ulykkelige, midaldrende mænd der stod op klokken tre om natten og spiste pølse med rå løg.

”Og dig? Går det godt med dig?” spurgte Hasbro og rykkede brillerne tænkstomt ned på næsen.

”Tjoh ...” begyndte Duncan og prøvede at genkalde den version af sandheden han havde indøvet til lejligheden. ” ... Jeg fik nogle smerter i brystet forleden nat.”

”Og du blev vækket af disse smerter?”

”Ja ... eller ... nej ... jeg var vågen. Jeg kunne ikke sove, så ...”

Duncan kiggede op og så Hasbro kigge utålmodigt på ham. Hans briller var kommet op i panden nu og der blev gnavet flittigt i den blå plastickuglepen.

”Duncan, du ved at jeg har tavshedspligt, og at jeg ikke kan drøfte ting patienterne imellem, men ...” Han holdt en pause og fumlede videre med brillestangen. ”Det jeg prøver at sige er, at jeg har op imod tredive patienter om dagen ... og øh ...”

”Bare sig det, Hasbro,” sagde Duncan og forsøgte sig med et smil. ”Vi har kendt hinanden i ti år.”

”Ti år ...” gentog Hasbro sagte og åndede tungt ud. *Var det et suk?*

”Ja, er det ikke snart ti år?” spurgte Duncan og prøvede at vende det blinde øje til Hasbros tydelige irritation.

”Det jeg prøver at sige er, at jeg ikke kan lide når folk spilder min tid,” udbrød Hasbro pludselig i et højere toneleje end før. Manden var jo rigtig forbandet. ”Judy fortæller mig at du står op klokken tre om natten og spiser pølseadder!”

”Nej ... Det gør jeg næsten aldrig mere,” stammede Duncan og kiggede ned med blussende kinder. Det var hans værste mareridt der gik i opfyldelse. Judy, den ræv! Hun vidste åbenbart alt hvad han foretog sig og gik direkte videre med det til Hasbro. Det var noget privat, noget hemmeligt, hans eneste trygge sted. Et ritual der blev udført i mørke bag hjemmets fire vægge. Hvordan kunne hun?? Det var åbenbart derfor hun rendte til lægen i tide og utide, så hun kunne sladre om ham!

”Duncan, jeg ved du ikke taler sandt. Du sidder og sveder tran! Du lugter langt væk af pølse og løg! ... Kom tilbage når du har lyst til at fortælle mig sandheden.”

”Okay, okay,” sagde Duncan og hejste det hvide flag. I de ti år han havde kendt Hasbro havde han aldrig set ham sådan her, manden følte virkelig stærkt for det her. Det var helt umuligt at lyve for ham, han smadrede alle Duncans skjold ned og flåede rustningen af ham, til der sad en lille, nøgen kylling og rystede foran ham. ”... Der har måske været et par svipsere her på det sidste.”

”Og kondicyklen? Får du brugt kondicyklen?”

En løgn formulerede sig instinktivt i Duncans hoved, men han var ret sikker på at Hasbro ville slå ham henover ansigtet, hvis han løj igen. ”Nej.”

”Hvorfor, Duncan? Det er sjovt at motionere.”

Ja, sjovt som et kraniebrud, tænkte Duncan og genkaldte et billede at sig selv hvor han lå og gispede på gulvet i bryggerset efter at være gledet i sin egen sved. Det var første og sidste gang han brugte kondicyklen.

”Jeg gider ikke engang måle dit blodtryk,” sagde Hasbro og slog opgivende ud med hånden. ”Du ser nærmest ud som om du er ved at eksplodere.”

”Undskyld,” mumlede Duncan. Han kunne ikke finde på noget andet at sige.

”Du skal ikke undskylde til mig,” sagde Hasbro og smilede langt om længe. ”Sig undskyld til din kone og datter. Du har meget at være glad for ... men ”undskyld” er vel en god start.”

”Hvad skal jeg gøre?” spurgte Duncan opgivende. ”Jeg har prøvet alt muligt, det ender altid med at jeg falder fra.”

Hasbros smil stivnede og han fik en dyb fure i panden. Han trommede med fingrene på skrivebordet og så pludselig meget alvorlig ud. ”Har du hørt om 100 plus-hospitalerne?”

”100 plus?”

”Det er noget helt nyt. Man lader sig indskrive på en af deres klinikker og gennemgår en kur. Den skulle være ret skrap, men eftersigende meget effektiv.”

”Og navnet ...? Er det ...?”

”... Kun for personer der vejer over hundrede kilo.”

”Er det ikke lidt stigmatiserende?”

”Kald det hvad du vil, det eneste jeg bekymrer mig om er om det virker, og det lader det til at det gør.”

”Det lyder bare sådan lidt fanatisk ... som en sekt eller sådan noget.”

”Jeg prøver kun at hjælpe dig, Duncan. Som en ven. Alle mine patienter er mine venner, og du har ingen anelse om hvor mange venner jeg har mistet gennem årene.”

Duncan sank en klump. ”Kan jeg læse om det på nettet?”

”Nej det er helt nyt, men jeg kan formidle kontakten hvis du beslutter dig for at prøve det.”

”Hasbro, jeg værdsætter virkelig din bekymring, men ... det er bare ikke sådan jeg ser mig selv. Jeg ved jeg kan komme ned på halvfems igen.”

”Okay, Duncan men tænk over det. I mellemtiden kan du bruge din kondicykel, undlade dine natlige måltider og ellers følge de kostråd jeg har givet dig gennem de sidste ti år.”

”Jeg tror virkelig jeg kan gøre det denne gang,” sagde Duncan og trak stolen ud. ”Det var godt at få den opsang. Det sved lidt, men du har vækket et eller andet i mig.”

”Lige en sidste ting,” sagde Hasbro og trak øverste skrivebordsskuffe ud. ”Du skal tage de her i en uge for at få affaldsstofferne ud af kroppen.” Han rakte Duncan et lille hvidt rør med en orange plastichætte.

”Hvad er det?” spurgte Duncan og tog tøvende imod pillerne.

”Det er en udrensningskur. Helt ufarligt, det er et rent naturprodukt. Morgen middag og aften i syv dage.”

”Tak,” sagde Duncan. ”Hvordan afregner vi?”

”Det skal du ikke tænke på,” sagde Hasbro og slog ud med hånden. ”Hvis du virkelig taber dig, er det belønning i sig selv.”

”Jeg skal nok huske din fødselsdag,” sagde Duncan og forlod konsultationen glad og tilfreds.

Han tog sin jakke, og da han passerede de gamle krager følte han sig for første gang i rigtig lang tid ung. Måske var der alligevel håb for ham.

Kapitel 3

Da Duncan var færdig hos Hasbro, ringede han til sit arbejde og sagde at han ville blive yderligere tyve minutter forsinket.

Han arbejdede i ”Super-Byg”, et kæmpe fort, hvor folk kom fra nær og fjern for at købe søm og skruer og haveslanger og klapstole. Duncan var ikke ligefrem nogen handyman, men hans arbejde bestod også mest i at stå bag en disk og tjekke varenumre på en computer. Det var bestemt ikke drømmejobbet, men det krævede et minimum af hjerneaktivitet og bevægelse og var derfor dejligt nemt. Han vidste at han skulle tage sin blå skjorte på hver morgen og stille sig på sin plads bag disken. Otte timer senere kunne han så tage den blå skjorte af og tage hjem igen. Det var trygt og der skete sjældent noget ud over det sædvanlige. Når der var kunder der skulle have båret noget ud til deres bil, signalerede han til én af lagerdrengene, og han kunne pænt blive stående på sin plads bag disken.

Der var tit mennesketomt til langt op ad formiddagen, og for ikke at blive vanvittig surfede han rundt på nettet. Han kiggede som regel på kameraer og noterede ned hvilke han en dag skulle investere i. Når han var træt af det, gik han over til slikautomaten og trak M&M’s og en Cola.

Det med kameraerne var en gammel hobby der prøvede at komme op til overfladen igen. Da han var yngre havde hans store brændende ønske været at blive fotograf. Han tog de mest fantastiske billeder, som han stadig havde i en mappe et eller andet sted. Det var hundrede år siden han havde kigget på dem, de lå nok i en papkasse oppe på loftet.

Han kunne ikke huske hvornår han havde droppet den drøm – eller om han overhovedet havde droppet den – men her stod han altså, i Super-Byg.

En sjælden gang vaskede der en forfærdelig skylle af skam og skyld ind over ham. Han ærgrede sig inderligt over alt det han ikke havde fået gjort, og det han var blevet til. Det gik som regel meget hurtigt over, og så trøstede han sig med noget sødt.

Mødet med Hasbro havde pludselig fået ham til at se sit liv i skarpt relief. Det var derfor han ringede og sagde han ville blive forsinket. Der var noget han blev nødt til at gøre inden han kunne

stille sig ind bag disken og svare på dumme spørgsmål. *Han kunne rent faktisk kameraets serienummer i hovedet og vidste præcis hvor han kunne få det. Forretningen lå kun få blokke væk.*

Det var på tide at få gamle hobbyer gravet op. Det var på tide at komme ud af den boble af selvmedlidenhed og ynke han havde eksisteret inde i de sidste mange år.

Bag de kæmpe, hvide bræmmer af fedt, bag hypokondriens tåger eksisterede der en mand. En mand som engang var kaptajn på brydeholdet. En mand der blev set op til fordi han frygtløst gik efter sine drømme. En mand der talte de svages sag og som aldrig lod sig kue. Hvordan kunne han dog have glemt den mand?

Hvordan var han blevet til det han var i dag? Et uformeligt bæst af en mand der kun levede når han sad i et mørkt køkken og åd.

Duncan susede lige forbi et ”hot kebab”-skilt og skænkede det ikke så meget som et blik. Han skulle have sit kamera og det skulle markere starten på hans nye, gamle liv.

Han skyldte også Judy så meget. Først var han blevet forarget over at hun havde sladret til Hasbro, men nu var han faktisk glad for det. Hun havde gjort ham den største tjeneste. Fra nu af skulle det være salat-aften hver aften!

Snart stod han foran foto-forretningen. Han rakte ned i lommen efter sin pung, men fik i stedet fat i det lille rør med piller. Han havde nær glemt dem i al sin ophidselse. Han kunne jo lige så godt komme i gang med dem med det samme. Han rystede en af de små, hvide tabletter ud i hånden og slugte den. Sådan. Godt fra start.

Et træk på kreditkortet senere var han den lykkelige ejer af et digitalt spejlreflekskamera med en gigantisk zoomlinse. Det var sådan et kamera han havde ønsket sig hele sit liv. Han havde slet ikke råd til det, men lige nu var han komplet ligeglad.

Han havde pakket det ud af kassen med det samme og puttet batterierne i. Det havde en helvedes masse indstillinger og knapper, men det lykkedes ham hurtigt at finde udløseren.

Han kiggede igennem søgeren og fandt næsten øjeblikkeligt sit motiv.

En ung mand på en sytten-atten år kom hjulende på sin cykel. Han havde en guitartaske på ryggen og kørte uden at holde på styret.

Duncan tog med det samme et billede af ham og grinede for sig selv. Der var ikke tale om et vovestykke, til det så knægten alt for uimponeret ud. Der var en befriende selvfølgelighed i hans kropssprog. Hvorfor pokker skulle man holde på styret når man ikke behøvede?

Duncan blev fan af ham med det samme. Knægten anede ikke hvor sej han var og hvor meget han ville savne den side af sig selv, når han engang blev voksen og fik børn og banklån og mavesår. Når

alting druknede i rationalitet og man ikke kunne sætte sig op på en cykel uden at tage hjelm og albue- og knæbeskyttere på. For tænk nu hvis man faldt!

Knægtens hemmelighed var at han stadig kunne huske hvordan det var at være barn. Dengang hvor buler og skrabe knæ med blod helt ned i sokkerne var hverdagskost. Hold kæft, hvor var man sej da man var lille.

Duncan sænkede kameraet og så knægten forsvinde i horisonten.

Han ville få sat det billede i ramme og kigge på det hver gang han følte sig gammel eller syg. *Der bor sådan en knægt inde i os alle*, tænkte Duncan. *Tykke og tynde, unge og gamle*.

Judy ville nok få en prop når hun hørte at han havde overtrukket sin konto, men han håbede hun ville forstå det. I det samme han tænkte på Judy, begyndte han at savne hende. Det slog ham at han ikke havde set hende i månedsvis. De havde levet under samme tag, siddet ved siden af hinanden foran fjernsynet og sovet ryg mod ryg i dobbeltsengen, men han kunne ikke huske at de havde udvekslet et eneste meningsfuldt ord i måneder. Måske år. Det blev højst til: *Vi ses*, eller: *Husk at tage skraldet ud*, eller: *Har du set fjernbetjeningen?*

De sagde konsekvent aldrig ”jeg elsker dig”, men brugte i flæng kælenavnet, ”skat”. Det havde dog mistet al sin betydning, og de kunne ligeså godt sige ”idiot”.

Duncan havde mødt Judy relativt sent i livet. Han var allerede far og havde en opslidende skilsmisse bag sig. Han havde aldrig troet at han kunne elske nogen igen, men det kom Judy og lavede om på.

Pludselig kunne han huske hvem Judy var. I årevis havde hun været damen med spytsugereren der stak næsen i alle hans affærer til hans store irritation. Men han havde været blind, Judy var den samme som da de mødte hinanden. Hun havde været der hele tiden. Tænk at hun havde gidet vente på ham.

Duncan fik et pludseligt indfald. Han blev nødt til at se Judy med det samme. Han måtte ned på knæ og bede om tilgivelse. Han ville gøre det lige midt i tandlægestuen.

Først måtte han melde sig syg. Han måtte finde på et eller andet at sige til de fjolser i Super-byg. At Hasbro havde givet ham fem dage at leve i eller sådan noget. Det var lige meget hvad. Hvis de fyrede ham for det, ville de kun gøre ham en tjeneste.

Duncan tog sin mobiltelefon frem og rømmede sig. Han trykkede et femtal ind og rømmede sig igen. Der sad en tusse i halsen. Han trykkede på en knap mere, men måtte nu stoppe for at hoste. Det var pokkers. Han bøjede sig forover og hostede godt igennem. I det samme satte hans hjerte i

vild galop. Han slap mobiltelefonen og tog hånden op til brystet. Pulsen måtte være tæt på de tohundrede. Du godeste.

Rolig nu. Du gør det bare værre ved at gå i panik. Det er bare hjertebanken, det er ovre på ti sekunder. Det er bare fordi du er helt ophidset over alt det med Judy og kameraet. Tyve sekunder. Jeg skal bare stå helt stille og trække vejret dybt og langsomt, finde rytmen. Tredive sekunder. JEG KAN IKKE TRÆKKE VEJRET!! JEG KAN IKKE TRÆKKE VEJRET!! JEG DØR!! JEG DØR HER ALENE PÅ GADEN, MENS JUDY SIDDER I DEN ANDEN ENDE AF BYEN OG GRINER OVER ET ELLER ANDET HENDES KOLLEGA SIGER! OG HUN VIL IKKE SAVNE MIG, FOR JEG NÅEDE ALDRIG AT SIGE UNDSKYLD!! ... Nej, ikke gå i panik. Kig på folkene der går forbi dig. Kig på deres glade ansigter. Solen skinner.

Duncan kiggede ned på sin mobiltelefon der lå på jorden. Minutviseren i displayet var skiftet to gange nu og hjertet var stadig ved at banke ud gennem brystet på ham. Det var ikke retfærdigt, han havde jo ikke engang spist løg. Han stod helt stille og svedte, og folk passerede ham som var han en statue. Han trak vejret i små gisp nu og han syntes det var begyndt at snurre lidt i den venstre arm.

Til sidst besluttede han for at lægge sig ned og hvile sig, og først da tiltrak han sig opmærksomhed. Der begyndte at danne sig en nysgerrig pøbel omkring ham og han kunne høre en der talte i en mobiltelefon.

”Er det alarmcentralen? Der er en fed mand der er faldet om ovre ved parken ... Hvad? Nej, jeg tror han er død ... Han ser i hvert fald rimelig død ud.”

Det næste Duncan oplevede var det indvendige af en ambulance. Redderne stod bøjet ind over ham og snakkede. Deres ansigter var utydelige og han kunne kun svagt ane hvad de sagde.

”Ordentlig basse ... ikke plads på Plainview ... ring til ... overdrager ham til ...”

Duncan mistede igen bevidstheden.

Da han vågnede igen var han i en anden ambulance. Eller ambulance var måske så meget sagt. Det lignede nærmere det indvendige af en gammel, rusten varevogn. Redderne var heller ikke at se mere.

Han havde en svag erindring om at være blevet flyttet rundt på, men det hele mudrede sammen.

Gad vide om de havde ringet til Judy? Havde de mon hendes arbejdsnummer?

Han nåede ikke at tænke længere før hans øjenlåg igen blev tunge og klappede i.

Kapitel 4

Duncan åbnede øjnene og kiggede op i et hvidt loft med fugtskjolder og revner på kryds og tværs. Han havde lige drømt om mad. Hver gang en anden handling havde været på nippet til at etablere sig i hans underbevidstheds korridorer, var han røget tilbage på en fin restaurant hvor han sad og løb menukortet igennem fra a-z.

”Kalve-tournedos i baconsvøb med rødvinssovs,” lød det et sted til venstre for ham.

Han vendte hovedet og så en enorm mand ligge i en hospitalsseng med ryggen til. De befandt sig på en hospitalsstue der lignede noget fra Østtyskland før murens fald. Væggene var lige så ødelagte af fugt som loftet, og det eneste møblement udover de to hospitalssenge var en gammel stol med et knækket træsæde og fire forslåede stålben. I stuens fjerneste hjørne var der en rusten stålvask med en seddel på hvor der stod: ”Virker ikke”.

”Grillet perlehøne med artiskoksovs og perleløg,” lød det ovre fra Duncans værelseskammerat. Han lå stadig med ryggen til, krummet sammen i fosterstilling og havde vist ikke opdaget at Duncan var vågnet. Det var ikke så mærkeligt at Duncan havde drømt om mad, tyksakken havde sikkert ligget og remset menuer op i timevis. Der var en stor sorg i hans stemme når han remsede retterne op. Det var det samme tonefald som hos en person der omtaler en afdød ven eller slægtning, eller endda som et barn der vrængende kalder på sin ”moar”.

Duncan følte en vis afsky ved at kigge på den fede mand, han var næsten dobbelt så stor som ham selv, hvilket ikke var så lidt.

”Fyldt mørbrad med hasselnødder, timian og østershatte.”

”Lyder lækkert,” svarede Duncan. Han var begyndt at føle sig lidt ussel over at ligge og dømme manden bag hans ryg.

”Du er vågen!” udbrød kæmpen og rullede om på den anden side. ”Du hedder Duncan og jeg hedder Paul.”

”Det er rigtigt ... Paul,” sagde Duncan og prøvede at smile. Paul var fed til en grad hvor det var chokerende. Hans ansigt og hage posed nedad i store lunser, der svingede rundt når han bevægede sig, og hans mave skulpede ud over sengekanten. Hans lille, røde griseansigt forsvandt

fuldstændig i det kæmpemæssige blæver, og han kunne næsten ikke se ud af sine øjne for bare folder. Når han smilede lukkede fedtet sig helt sammen, og hans ansigt forsvandt for øjnene af en.

”Duncan, det første jeg skulle huske at spørge dig om, var om du havde noget mad,” sagde han og så bedende ud.

”Nej,” sagde Duncan og slog ud med hænderne, ”men jeg er sikker på at du kan hive i den snor bagved dig, hvis du mangler noget.”

”Det har jeg prøvet,” sagde Paul tvært og skvulpede om på den anden side igen, ”der kommer ikke nogen.”

”Hvor er vi egentlig henne, Paul?” spurgte Duncan og satte sig op i sengen. ”Er det Plainview?”

”Jeg ved det ikke,” mumlede Paul. ”Det tror jeg ikke.”

Duncan rejste sig op fra sengen. Der var ikke nogen ledninger eller drops sluttet til ham. Det var vel egentlig meget godt, så kunne det jo ikke være så alvorligt. Han havde dog noget der mindede om jordens største tømmermænd. Måske havde de givet ham et eller andet skrap.

Han spadserede over det kolde gulv og hen til vinduet.

Han kiggede ud på noget der lignede et industrikvarter. Der løb en stor vej nede foran hospitalet hvor biler susede forbi, og et sted ude i horisonten kunne han se rygende skorstene og nogle endnu højere bygninger.

”Jeg kender ikke det her sted,” mumlede han og studerede indgående landskabet. ”Kender du det, Paul? Ved du hvor vi er henne?”

”Nej, det har jeg jo sagt,” sagde Paul uden at kigge op.

”Hvordan kan du ikke vide det?” spurgte Duncan oprørt og prøvede at fange Pauls blik. ”Hvor mange dage har du været her?”

”To dage, tror jeg nok,” sagde Paul og kiggede usikkert op på Duncan.

”Og i de to dage har du slet ikke snakket med nogen læger ...?!”

”Nej.”

”Hvad med da jeg kom? Der må du da have set nogen!”

”Der sov jeg ...”

”Hvordan vidste du så hvad jeg hed?”

”Der står på fodenden af din seng,” sagde Paul og pegede sig over skulderen. ”Du behøver ikke at være så sur.”

”Jeg er ikke sur, Paul, jeg er chokeret,” sagde Duncan og gik rundt om sig selv. ”Hvad med din familie? Vil du fortælle mig at din familie ikke aner hvor du er henne?”

”Jeg har ikke nogen familie ... ikke nogen familie som jeg snakker med i hvert fald.”

”Pis,” udbrød Duncan og satte sig ned på sin seng igen. ”Jeg har en familie ... En kone og en datter. De bliver nødt til at vide hvor jeg er ...”

Han rejste sig igen og gik over til døren. Den var låst.

”Det der har jeg også prøvet,” sagde Paul og sukkede. ”Jeg har faktisk været her i to dage.”

”Sådan nogle latterlige amatører!” udbrød Duncan. ”De har glemt os! De har simpelthen glemt os! Det kan lige passe at Judy ligger og ringer til politiet og sætter himmel og hav i bevægelse.”

Duncan bankede på døren alt hvad han kunne og råbte af sine lungers fulde kraft.

”Der kommer til at rulle hoveder for det her,” sagde han og gispede for at få pusten igen. ”De kan ikke bare glemme folk ...”

Han gik over og trak i snoren til den var ved at ryge af, men der kom stadig ingen.

Han satte sig på kanten af sengen og prøvede at samle sine tanker. Efter nogle minutter fik han endelig en ide.

”Har du prøvet at ...”

”Banke døren ned? Det virker ikke,” svarede Paul tvært.

”Er du sikker på, at du ...”

”Jeg vejer 250 kilo,” konstaterede Paul tørt. ”Den er svejset og forstærket og lukker med fire-fem bolte.”

Det var et mareridt det her. Hvordan kunne det overhovedet lade sig gøre? Hvordan kunne de glemme to patienter? Og hvor i helvede var alle folk henne? Duncan kunne ikke engang genkende bydelen ... Og hvordan kunne de undgå at høre når han bankede og råbte alt hvad han kunne?

”Jeg er så vanvittigt sulten,” sagde Paul og lød virkelig sørgelig. ”Det er mord, hvis de ikke snart giver os et eller andet.”

”Jeg forstår ikke hvordan du kan tænke på mad,” vrissede Duncan og kiggede rundt i den tarvelige hospitalsstue. På væggen overfor ham var der et mærke efter et firkantet beslag og fire skruehuller. Der havde nok hængt et fjernsyn engang, men af en eller anden grund var det blevet pillet ned igen. Der var ikke nogen af vinduerne der kunne åbnes og de var skruet fast i karmen med stålbeslag og forsænkede skruer.

”Man får næsten tanken at vi er indespærrede, hø, hø,” sagde Duncan.

”Ja, hø, hø,” sagde Paul og trak tæppet op over sig. ”Skal vi ikke bare sove, der må vel komme nogen på et tidspunkt.”

Inden længe snorkede Paul løs, men Duncan kunne ikke sove. Han tænkte kun på Judy og hvor bekymret hun måtte være. Han kunne levende forestille sig hvordan han selv ville have det siddende ved telefonen og vente. Og der var ingenting han kunne gøre. Han hev i snoren hvert femte minut og lige lidt hjalp det. Verden kunne være gået under uden for hospitalets vægge, hvis ikke det havde været for det livlige gadebillede, man så når man kiggede ud af vinduet. Det var ikke retfærdigt, at menneskerne nede i bilerne bare kunne køre frit rundt og ringe til deres koner og døtre, mens han skulle ligge her og rådne op.

Duncan havde svoret at han ikke ville sove, før han fik afklaring på det her rod, men det måtte være lykkedes for ham at døse hen alligevel, for pludselig slog han øjnene op til et mørkt værelse. Lyset blev i det samme tændt, og hans pupiller trak sig hvinende sammen.

Tre utydelige skikkelser stod for enden af sengen.

”Mit navn er Dr. Mangore,” sagde manden i midten.

Duncan kneb øjnene sammen og så ham an. Han var en bleg mand med tilbageredt sort hår. Han bar en hvid kittel og havde et par briller og en kuglepen siddende i brystlommen. De to andre lignede portører.

”I er blevet indskrevet på en 100 plus-klinik ... Jeg beklager at I har måttet vente så længe, vi er håbløst underbemandede.”

”Vent lige et øjeblik, øh ... Mangore,” begyndte Duncan og satte sig op i sengen. ”Du siger indskrevet. Jeg kan ikke huske at have indskrevet mig nogen steder.”

”Det er helt korrekt,” svarede Mangore og smilede. ”Plainview lavede et skøn og omdirigerede dig til os. De vurderede at de ikke havde faciliteterne til at tage sig af en patient med dine ... øh, problemer.”

”Og min kone? ... Ved hun hvor jeg er? Jeg bliver nødt til at ringe til Judy med det samme!”

”Bare tag det helt roligt, Duncan,” sagde Mangore og tog sine hænder afværgende op. ”Judy er blevet informeret. Jeg har snakket med hende personligt, og har forsikret hende om at du er i de bedste hænder.”

”Men jeg bliver nødt til at se hende ... Er hun her?”

”Det er meget vigtigt at du ikke bliver forstyrret i den tidlige fase af din behandling, Duncan. Judy var meget forstående overfor dette, hvilket jeg håber du også vil være.”

”Vent nu lige lidt ... Jeg sagde til Hasbro at jeg ikke var interesseret i 100 plus. I kan ikke bare tvinge folk ...”

”Duncan, vi reddede dit liv!” råbte Mangore pludselig. Hans øjne lynede og Duncans mund lukkede i som en lynlås. ”Du havde været død lige der på fortovet, hvis vi ikke var kommet i tide. Jeg kender dig ikke og er egentlig bedøvende ligeglad med hvad du vælger, men gør det dog for Judy ... Og for Sam. Du kan spekulere over det til i morgen, men du skal vide dette: Der er mange af dine nærmeste der lige nu sidder og krydser fingre for at du tager det rigtige valg.”

”Jeg er meget sulten,” brød Paul ind. ”Kan jeg få noget mad?”

”I vil opdage at døren ikke er låst mere. Der er en automat ude på gangen, og morgenmaden bliver serveret klokken syv i den store hal for enden af gangen.”

Paul hoppede med det samme op fra sengen. Han kunne være forbavsende atletisk når det drejede sig om mad.

Mangore og de to portører forlod rummet og Paul fulgte efter, han skulle vist ud og tømme slikmaskinen.

Duncan blev hvor han var. Det var anden gang på to dage han havde fået en skideballe, og de havde nok ret alle sammen. Måske skulle han bare sidde tiden ud på 100 plus. Hvis det virkelig var det Judy ville have, burde han gøre det. Han savnede hende bare så utrolig meget. Det havde været dejligt hvis han bare havde kunnet se hende en enkelt gang. Men det måtte man åbenbart ikke. Nu kunne der vel gå uger eller måneder før han så hende. Måske kom det an på hvor godt man klarede kuren, hvis det var tilfældet ville han give alt hvad han havde i sig.

Paul kom snart ind bærende på en kæmpe bunke slik. Poser med vingummi, chokoladebarer og små kager i blisterpakninger.

”Det er helt vildt!” sagde Paul og smed sit bytte på sengen. ”Jeg puttede kun én mønt i, men jeg kunne blive ved med at trykke mere slik ud af automaten.”

”Måske behøver man slet ikke putte penge i,” sagde Duncan og undrede sig over at der skulle stå lige præcis sådan en automat på denne klinik.

”Måske,” sagde Paul og spiste en Snickers i én mundfuld. ”Vil du have noget?”

”Nej, jeg venter til morgenmaden,” sagde Duncan og vendte sig om på den anden side. Nogle timers søvn skulle gøre godt. I morgen ville han tage sin beslutning, når hans hoved var mere klart.

Kapitel 5

”Så er klokken syv, så er der morgenmad!” råbte Paul og ruskede i Duncan. ”Skynd dig inden alt det gode bliver taget.”

Han spurtede ud af rummet og havde nær revet dørkarmen med af i farten.

”Tosse,” mumlede Duncan og satte fødderne ned på det kolde gulv. Han var faktisk selv ved at være godt sulten, det måtte være mindst et døgn siden han sidst havde spist.

Han valgte dog at gå hen til vinduet først og studere udsigten. Der var øjensynligt altid myldretid i denne bydel, hvor det så end var. Han ville myrde for en mundfuld frisk luft, men alle fire vinduer var skruet fast, så man skulle tro det var løgn. *Jeg vil gå en tur lidt senere, tænkte han. Det kan de ikke nægte mig.*

Efter et par minutter fulgte han Pauls eksempel og tøffede ud på gangen. Der lugtede af bacon. Han gik efter lugten og noterede sig stedets forfald undervejs. Gangene var mindst lige så grimme som det indvendige af stuerne. Væggene var ødelagt af fugt og linoleumsgulvet måtte nærmest være antikt, så mange hakker og rifter var der i det. For enden af gangen blev bacon-lugten mere intens og han fulgte den omkring et hjørne.

Der sad en mindre forsamling overvægtige mennesker i et sofa-arrangement lige ved siden af dobbeltdørene ind til spisesalen. De stirrede paralyserede på en western der kørte på et lille tv, mens de skovlede mad ind. De havde åbenbart fået lov til at tage maden med ud i tv-stuen så de rigtig kunne sidde og hygge sig.

”Velbekomme,” sagde Duncan da han gik forbi, men ingen af dem svarede. De kiggede ikke engang i hans retning.

”Hyggelig forsamling,” mumlede han og fortsatte ind i spisesalen. Maden var stillet frem på et langbord midt i rummet og på begge sider sad korpulente herrer og par enkelte damer og spiste. De fleste sad for sig selv, også Paul der havde forskanset sig i den fjerneste ende af salen.

Duncan nærmede sig buffeten, men blev i det samme revset af en vred kvindestemme.

”Du skal huske at tage din medicin!”

Duncan vendte hovedet og så en midaldrende kogekone stirre vredt på ham. ”Jeg siger det hver eneste dag. Kan I ikke snart lære det?”

”Undskyld, taler du til mig?” spurgte Duncan dumt. Han fik en umådelig trang til at køre lidt rundt med den mokke, hvem end hun var.

”Ja, selvfølgelig taler jeg til dig. Der er jo ikke andre, vel?”

Duncan drejede hovedet laaaangsomt, først den ene vej, så den anden vej og vendte sig til sidst helt om og kiggede bag sig. ”Det lader det ikke til,” sagde han endelig og sendte hende et hjerteligt smil. *Jeg skal lære dig, din ko. Jeg kan lege den her leg længere end du gider.* ”Men det kan da umuligt være mig du taler til, for jeg er først lige kommet i går.”

”Åh, I ligner hinanden alle sammen,” vrissede hun og slog ud med hånden. ”Det er derovre det foregår.” Hun pegede over mod nogle plastickrus på et rullebord. Selv på afstand kunne han se at der lå en dosis piller i hvert krus, og der var et lille navneskilt på dem alle sammen.

Kogekonen skulle til at fordufte, men Duncan ville ikke lade hende gå endnu. ”Jeg hedder Duncan for resten ...”

Hun stoppede og sukkede.

”Hvad kan jeg kalde dig?” spurgte Duncan. Der måtte da være en grænse for hvor vrissen og uhøflig man kunne være. Var det det her han gik og betalte skat til?

”Gladys,” sagde hun endelig. ”Altså ikke fordi det betyder noget.”

”Selvfølgelig betyder det da noget, Gladys,” sagde han. ”Ellers kan jeg jo ikke sige ordentlig tak for alt den dejlige mad, du har stået og svedt over.”

”Smiger!” udbrød hun og slog ud med armene. ”Hvad kan man bruge det til, her af alle steder?”

”Du er god nok, Gladys ... Vi skal nok blive gode venner,” sagde han og så hende forsvinde ud i køkkenet. Gad vide hvad hun mente med *her af alle steder*? Hvorfor virkede alle folk så utilfredse med at være her?

Han kiggede ned på Paul. Han så i hvert fald tilfreds nok ud. Han havde bacon og æg til op over begge ører.

Han skimmede hurtigt buffeten. Det var helt, helt galt. Alting dryppede af smør. Pølser, honningglaseret skinke og pandekager druknet i sirup. Det måtte være en joke.

Han gik over og kiggede ned i plastickopperne på rullebordet. Han fandt koppen med sit eget navn på og rystede tabletterne ud i hånden. Hvad fanden skulle det her forestille? Troede de i deres vildeste fantasi at han bare ville spise nogle piller, han ikke anede hvad var? Han måtte have fat i ham Mangore igen, og det kunne kun gå for langsomt.

Han susede forbi zombierne i sofaen og videre ned ad gangen. Han havde en lang liste af spørgsmål til Mangore, og han havde bare at svare på dem, ellers var det bye, bye 100 plus.

Han tog i flere af dørene på gangen, men de var alle sammen låst.

”Mangore!” råbte han og blev ved med at ruske i dørhåndtag. Han skulle lige til at vende om og prøve den anden vej, men i det samme stak Mangore hovedet ud af en dør længere nede ad gangen.

”Duncan? Hvorfor larmer du sådan?”

”Jeg skal tale med dig,” sagde Duncan bestemt og pegede på ham.

”Træd indenfor på mit kontor,” sagde Mangore og åbnede døren helt.

Duncan fulgte med ind i hvad der lignede et typisk lægekantor med et rodet skrivebord omgivet af hylder med overfyldte mapper og journaler.

Mangore pegede på en stol overfor hans skrivebord og ulejlignede sig ikke engang med at undskylde for rodet.

”Nej, jeg skal ikke sidde,” sagde Duncan irriteret. ”Jeg er ... sgu ikke din patient, Mangore.”

”Det lyder til at du har taget din beslutning,” sagde Mangore og så en smule skuffet ud.

”Ja ... eller nej ... Det ved jeg ikke ... Men hvis du tror jeg bare sluger et krus fuld af piller uden at vide hvad det er, så ...”

”... er jeg dummere end jeg ser ud til,” afsluttede Mangore og smilede stramt.

”Det ville jeg nu ikke have sagt, men ... Jo.”

”Før vi går videre bliver jeg nødt til at vise dig noget, Duncan. Jeg vil gerne besvare alle dine spørgsmål ... lige om et øjeblik.”

Han pegede på stolen igen og satte sig ned på den anden side af skrivebordet.

Duncan satte sig modvilligt, han var ved at eksplodere.

Mangore fiskede en journal op af en skuffe og lagde den på bordet. Der stod Duncans navn på en lille hvid mærkat.

”Du er faktisk lidt af et mirakel,” sagde Mangore og slog omslaget til side. ”Nærmest en statistisk umulighed.”

Duncan udåndede tungt gennem næseborene. *Giv mening nu Mangore! Jeg er ikke kommet for at se Mangore soloshow. Jeg vil have svar og det skal være nu.*

Duncan trak luft ind, men Mangore nåede lige akkurat at stoppe den flintrende strøm af eder der var på vej ud af hans mund.

”Jeg har lavet en kurve over dig,” sagde han og slog op på side to i journalen. ”Det er mit eget patent, og jeg håber at den en dag vil blive bredt anvendt i lægevidenskaben ... for den er et meget nyttigt redskab.”

”Mangore-kurven,” fnøs Duncan.

”ja, det er det jeg kalder den,” svarede Mangore. Der var ikke den fjerneste antydning af et smil, han mente det helt seriøst. ”*Mangore-kurven* tager højde for din vægt, blodtryk, kolesteroltal og livsstil ... og ud fra de tal regner den din estimerede levealder ud.”

Duncan havde ikke lyst til at lege denne her leg, men han kunne ikke lade være med at kigge ned på papiret.

”Kan du se at din kurve stopper ved 39?” spurgte mangore og pegede med sin kuglepen. ”Fortæl mig hvor gammel du er, Duncan?”

”43,” mumlede Duncan og kiggede på den røde graf der var ved at vælte til siden.

”Så er du ifølge Mangore-kurven en statistisk umulighed, et mirakel. Du lever faktisk på overtid.”

”Men jeg lever ...”

”Det vil jeg sige er et fortolkningsspørgsmål, Duncan ... Jeg vil næppe kalde det et liv.”

Duncan var tavs og Mangore bladrede videre i journalen.

”Det her er dit hjertekardiogram,” sagde han og lagde en strimmel med uregerlige zigzag-mønstre frem på bordet. ”Dit hjerte kæmper for at holde sig i gang. Hvert vellykket slag er et lille mirakel, og her har vi årsagen.” Han smækkede et sæt røntgenbilleder ned foran Duncan. ”Her kan man se hvordan din kranspulsåre næsten er lukket til. Blodet kan dårligt nok komme igennem.”

Duncan begyndte at få det dårligt. Han syntes faktisk han kunne mærke hvordan blodet piblede igennem den næsten tillukkede åre, og hjertet kæmpede for ikke at gå i stå.

”Samtidig er du ved at udvikle type 2 diabetes,” sagde Mangore og lagde endnu en side med uforståelige prøveresultater til bunken, ”så vi kan vist roligt kalde det et mirakel at vi sidder her og taler sammen nu.”

Duncan var helt stum, Mangore havde jo ret. Selvom manden irriterede ham ud over alle grænser, var han måske hans eneste håb. Mangore var på få øjeblikke blevet en alfaderlig skikkelse, en overdommer over liv og død, og Duncan følte sig pludselig meget lille.

”Hvad gør vi når vi bliver givet en ekstra chance?” spurgte Mangore og betragtede Duncan mens han blev mindre og mindre på stolen.

Vi griber den, tænkte Duncan, men han nægtede at sige det, der var også grænser.

”Okay, mangore jeg bliver her,” sagde han i stedet. Han kunne ikke holde ud at sidde skoleret mere. ”Selvfølgelig bliver jeg her, men jeg har altså stadig nogle spørgsmål.” Han rettede sig op i stolen og prøvede at lægge lidt ekstra bas i stemmen. ”Medicinen? Hvad går det ud på? Og hvorfor serverer I bacon og skinke til morgenmad? Og slikautomaterne man ikke skal putte penge i, hvad er det for noget??”

”Rolig, rolig,” sagde Mangore og lo overbærende. ”Jeg kan godt forstå din forvirring. Vi holder et informationsmøde for de nye patienter nede i spisesalen klokken tolv i dag, men nu skal du få den korte version.”

”Meget gerne,” sagde Duncan og lagde armene over kors.

”Kalorier,” sagde Mangore og holdt en lille kunstpause, ”er normalt din værste fjende ... Pillerne ødelægger kaloriernes evne til at sætte sig som fedt.”

Mangore tav og ventede på Duncans reaktion.

”Det lyder ... næsten for godt til at være sandt,” sagde Duncan, han kunne ikke helt rumme ideen i sit hoved.

”Kan du ikke se aspekterne i det? Dit fedtlag øges ikke af kalorieindtag, og selv ved langsom bevægelse vil du tabe dig ... Det er derfor vi ikke kan servere gulerødder og grønlankål, det ville gøre resultaterne ugyldige.”

”Hold da op,” sagde Duncan og smagte lidt på ideen. ”Og du er sikker på at det virker?”

”Vi eksisterer kun i kraft af resultater,” sagde Mangore og slog ud med hænderne, ”og de har været virkelig flotte indtil videre ... Vi er på vippen til noget enormt, Duncan. Om tyve år skulle man gerne kunne gå ind på et hvert apotek og købe pillerne ... Men det er resultaterne her i starten der er så vigtige.”

”Én ting,” sagde Duncan og løftede pegefingeren. ”Hvorfor kan man ikke bare tage kuren hjemmefra, hvis det bare er en pille man skal tage?”

”Alt skal dokumenteres. I mindste detalje,” sagde Mangore og tappede understregende på Duncans journal. ”Enhver uforudset udvikling i behandlingen eller bivirkning skal dokumenteres.”

”Bivirkning?”

”Ja, der er bivirkninger ved al medicin. Dem vi har oplevet indtil videre har været meget milde. Kvalme, mavekneb. Et par enkelte har haft søvnbesvær, hvilket nok ikke har så meget med pillerne at gøre når det kommer til stykket ... men det skal dokumenteres alt sammen. ”

”Naturligvis, det giver mening ...” sagde Duncan og følte roen brede sig i kroppen. Måske var ham Mangore alligevel okay. Han led helt sikkert af storhedsvanvid – som han givetvis havde bedre

chancer for at få opkaldt efter sig; *Mangore-storhedsvanviddet* – han havde absolut ingen humor eller selvironi, men han brændte i hvert fald for sin mission. Man kunne næsten kalde ham en slags moderne korsfarer.

Hvis man kunne se bort fra hans gribbelignende statur, hans dystre fremtoning og den ulmende fanatisme i hans øjne – og det faktum at han lignede en krydsning mellem Josef Mengele, Grigorij Rasputin og Charles Manson – kunne man sikkert blive perlevenner med ham.

”Der er bare stadig én ting jeg ikke forstår,” sagde Duncan, nu kunne han lige så godt komme rundt om det hele. Han ville gerne gå ud af Mangores kontor uden en tvivl i hjertet. ”Hvis det her er sådan en varm kartoffel, hvorfor ligner klinikken så noget fra Østtyskland før murens fald?”

Mangore trak svagt på smilebåndet, men så bestemt ikke ud som om han ville bryde ud i latter. Han overvejede sit svar i nogen tid før han svarede. ”Jeg vil helst ikke fornærme nogen,” sagde han endelig, ”men man kan sige at vores store problem er at vi er statens eje ... Som jeg sagde før eksisterer vi kun i kraft af resultater, og behandlingen er stadig så ny ...”

”Ak ja, den slunkne statskasse,” sagde Duncan og forstod fint.

”Det er derfor vi har brug for succeshistorier ... Og det er derfor vi har brug for dig, Duncan. Du hjælper så mange andre end dig selv ved at gå i front for det her ... Det lyder måske lidt dramatisk, men du redder faktisk liv.”

Mangore lænede sig tilbage i stolen, tilfreds med sin lille tale.

Duncan var også rimelig tilfreds, han følte at han havde fået forklaring på det meste. 100 plus var et projekt i opstart der var drevet af lidt af en ildsjæl. Alting var ikke perfekt, men man skulle jo starte et sted, og hvis Duncan kunne hjælpe til var han mere end villig. Han ville gerne kunne komme tilbage til Judy, ikke kun som en slank mand, men også som en mand med en mission.

”Hvor er vi egentlig henne?” spurgte Duncan, han var pludselig kommet i tanke om sin forvirring, da han havde kigget ud af stuens vindue. ”Altså rent geografisk.”

Mangore skubbede et stykke brevpapir hen foran ham. Duncan kendte ikke adressen, men det var et postnummer oppe nordpå. Det var egentlig også ret ligegyldigt. Judy vidste hvor han var, og han skulle alligevel først hjem når vommen var væk.

”Jeg har i øvrigt dine ejendele,” sagde Mangore og gik over til metalskab bagved skrivebordet.

”Mit kamera!” udbrød Duncan. ”Huskede de at tage mit kamera med?”

”Ja, jeg tror nok der var et kamera imellem tingene,” sagde Mangore og rakte Duncan en plasticpose.

Duncan kastede sig over den og endevendte den med febrilske bevægelser. Der var hans bukser og skjorte, hans mobiltelefon, armbåndsur og allernederst ... kameraet!

Han tog det straks op og studerede det. Han havde været bange for at redderne havde ladet det ligge på jorden, men her var det og det havde ikke fået en skramme.

”En hobby?” spurgte Mangore med åbenlys falsk interesse. Han vendte straks hovedet og kiggede ind i sin computerskærm, og Duncan regnede ikke med at han ville høre svaret. Men han svarede for sin egen skyld.

”Gammel hobby,” sagde han og kiggede kærligt ned på det splinternye kamera. Han kiggede på Mangore igennem søgeren og fik en pludselig ide. ”Mangore,” sagde han og sænkede kameraet, ”ville det være okay hvis jeg tog nogle billeder rundt omkring på afdelingen? Der er så mange motiver der tigger om at blive forevigt ... Den bande der sidder og ser video ude i sofaerne ... Og Paul ... ham kunne man nærmest lave en soloudstilling med.”

Mangore løftede hovedet fra sit arbejde og kiggede tænksomt på ham. Efter et par sekunders mærkelig stilhed sagde han: ”Bare få os til at se godt ud.”

”Ikke noget problem.” Duncan stillede skarpt på Mangore gennem søgeren og knipsede et hurtigt billede af ham.

”Det var sådan du så ud, da du velsignede mit projekt,” sagde Duncan og vendte billedviseren over mod Mangore.

”Du glemte at sige: Smil,” sagde Mangore og kiggede hurtigt på det lille billede.

Duncan vendte viseren over mod sig selv. ”Nå ja, du ser lidt alvorlig ud.”

”Husk nu også dit rigtige projekt,” sagde Mangore og rejste sig fra stolen. ”Hvis du vil have mig undskyldt nu ... Arbejdet kalder.”

Duncan nikkede forstående og blev høfligt men håndfast gelejdet ud.

Spøjs type, ham Mangore, tænkte Duncan da han stod ude på den tomme gang, jeg tror jeg kan lide ham.

Kapitel 6

Kære Judy,

Alt er fint her på 100 plus klinikken. Jeg håber også at du har det godt og ikke keder dig alt for meget i det store tomme rækkehus.

Jeg vil gerne starte med at sige tak for det her. jeg ved ikke hvor meget du har haft med det at gøre, men Hasbro fortalte mig om dine bekymringer. Jeg ville sådan ønske at du havde sagt det til mig før, lille skat ... Du har vel egentlig også sagt det, jeg har bare ikke hørt efter. Jeg har det virkelig dårligt med at have puttet dig igennem vridemaskinen.

Jeg er vist ved at opbygge et udmærket forhold til Dr. Mangore der leder afdelingen her. Han er lidt stiv i det, men brænder virkelig for sagen. Han har givet mig lov til at lave en fotoserie herinde. Det er sådan nogle motiver jeg har drømt om hele mit liv ... Nå, ja, det glemte jeg helt, jeg har købt et kamera. Et dyrt et ... Jeg håber ikke du slår mig ihjel.

Sandheden er at Hasbro gav mig en brat opvågning. Jeg har aldrig set ham sådan før, Judy. Han var rasende. Jeg kunne pludselig se hvor stor en skid jeg har været, og hvordan jeg har taget dig for givet. Jeg ved godt at det ikke hjælper noget at sidde og skrive undskyld i et brev, men du skal bare vide at jeg elsker dig.

Jeg har ikke så meget andet at fortælle lige nu, andet end at jeg vil gøre alt hvad jeg kan for at tabe mig. Jeg ved ikke hvor lang tid jeg skal være her, eller hvornår de vil lade mig få besøg, men indtil da sender jeg dig varme tanker.

Jeg håber ikke at du savner mig halvt så meget som jeg savner dig. Hils Sam og sig at jeg tænker på hende hver dag. Glæder mig til at se jer alle sammen igen.

Elsker dig

Din Duncan

Duncan lagde pennen, foldede brevet sammen og stoppede det i lommen. Han tog sit kamera og hang det om halsen, så han lignede en rigtig fotograf. Nu skulle der tages billeder.

Han lukkede døren forsigtigt efter sig og kiggede ned ad den lange tomme gang.

Gangen var nærmest et motiv i sig selv. Det slående forfald, den symbolske værdi i tomheden og ensomheden. Opholdet på 100 plus var en ensom rejse, en man kun kunne tage alene. Det var nok lyden af bragende seksløbere og vrinskende heste nede fra tv-krogen der forstærkede indtrykket, for pludselig følte Duncan sig hensat til en tom, støvet hovedgade i det vilde vesten. Der manglede bare lige et par vindhekse og en bedemand der kom hen og tog mål af en.

Han tog et enkelt billede og betragtede det i viseren. *Få os til at se godt ud*, havde Mangore sagt. Duncan var ikke helt sikker på at det var det her han mente.

Han skulle lige til at slette billedet, men nåede lige at stoppe sin finger. *På den anden side*, tænkte han, *viser det her billede jo hvor få midler Mangore har at rutte med og understreger det storartede i hans mission.*

Han gemte billedet for nu. Han havde alligevel tænkt sig at Mangore skulle godkende alle billederne, før han gjorde noget med dem. Det var jo hans klinik og hans sag. Han ville så nødigt skuffe Mangore.

Han travede videre ned ad gangen. Hans mave værkede lidt. Pillerne fik en til at prutte og tarmene til at slå knuder, men det var en lille pris hvis de rent faktisk virkede.

Han drejede til højre for enden af gangen og fik straks øje på sofabanden. Paul havde sluttet sig til dem. De sad stadig og spiste hvilket undrede Duncan lidt. Han kiggede på sit ur, klokken var halv fire.

”Det er vist på tide at jeg introducerer mig ordentligt,” sagde Duncan og gik dem raskt i møde. ”Jeg hedder Duncan.”

”Jeg har fortalt dem hvad du hedder,” sagde Paul uden at kigge op fra sin tallerken. Han slubrede spaghetti bolognese til den store guldmedalje. ”Det her er Steve, Ronnie og Jerry.”

”Så I er western-fans alle sammen?” spurgte Duncan henvendt til den nærmeste i sofarækken. Det var vist ham der hed Steve.

Han kiggede sløvt op på Duncan. Størrelsesmæssigt var han et sted imellem Duncan og Paul. Han havde en hvid undertrøje på med rød sovs nedad og en sribet, brun morgenkåbe ud over. ”Ja,” sagde han og kiggede over på filmen igen.

Duncan spadserede over til videohylden og kiggede titlerne igennem. Det var mest spaghettwesterns, men der var også ting som Robocop og Scanners imellem. Det så ud som om nogen var gået amok på et tikroners video-udslag.

”Ser I aldrig almindelig fjernsyn?” spurgte Duncan henvendt til hele gruppen.

”Det virker ikke,” sagde Paul, ”man kan kun se video.”

”Nå,” sagde Duncan noget overrasket, ”hvordan finder man så ud af hvad der foregår ude i den virkelige verden? Steve?”

Steve kiggede sløvt op og rystede bare på hovedet.

”Er der heller ingen aviser?”

”Jeg har ikke set nogen aviser,” brød Paul ind. ”Har du set nogle aviser, Duncan?”

”Nej.”

”Så er de der nok ikke, vel?”

Duncan fnøs. Han var ikke så lidt flabet, ham Paul.

”Mangore ved det,” udbrød ham der sad længst ovre mod væggen pludselig. Det var vist Jerry han hed. Han var fra udseendet at dømme alderspræsidenten. Han havde en stor, krøllet manke af gråt hår og lignede Phil Spector til forveksling. ”Mangore ved det hele.”

Hans sidekammerat, Ronnie, nikkede anerkendende. ”Mangore,” sagde han bare. Intet mere, intet mindre. Han sad så tæt på Jerry at man skulle tro de var groet sammen i skulderen. Han var hans skygge, hans ekko.

Duncan løftede kameraet og placerede sofabanden midt i søgefeltet. Han ville forevige det allerførste indtryk. Det ville givetvis ændre sig når han lærte dem bedre at kende, og så ville mystikken være pist borte.

”Smil,” sagde han og trykkede på udløseren. Ingen af dem reagerede, ikke engang Paul. Clint Eastwood var ved at tømme alle seks kamre ind i en eller anden fæl desperado, og det kunne han umuligt konkurrere med.

Duncan forlod dem hovedrystende. Der herskede sådan en underlig, sløv søndagsstemning på klinikken. *Var det egentlig søndag?* Duncan talte på fingrene. *Nej, det kunne vist kun være fredag.*

Men hvorfor havde han på fornemmelsen at det altid var søndag her? Gad vide hvor mange gange de havde set de film? De kunne sikkert replikkerne uden ad. Man måtte da bare håbe at Mangore var så human at han skiftede titlerne ud engang imellem.

Duncan styrede hen mod Mangores kontor. Han ville høre om han kunne låne et frimærke. Så kunne han jo gå en lille tur og poste brevet samtidig.

Han bankede på døren og ventede. Ingen svarede. Typisk.

Måske skulle han vente med det frimærke og så bare trække lidt luft i stedet. Han kunne myrde for noget frisk luft. Der var meget indelukket på klinikken, der blev øjensynligt aldrig luftet ud. Medicinprutterne havde ingen steder at slippe hen, de gik i evigt kredsløb og lå som en vammel tåge henover afdelingen.

Duncan tog i døren for enden af gangen, men den var låst. En sektion af døren var af glas – den slags der er forstærket med et trådnæt af metal – og man kunne se ud til en trappe og en elevator. *Så tæt på og dog så langt fra ...*

”Det er krafteddeme ligesom fort Knox,” vrissede Duncan og gik tilbage samme vej han var kommet. Når nu Mangore var den eneste der vidste noget om noget, ville det jo være meget rart hvis han var der.

Duncan begyndte at få deja-vu til dagen forinden. Hvor lang tid var det Paul sagde at han havde ligget der? To dage ...? Gad vide om han havde måttet pisse i den gamle håndvask i hjørnet?

En portør med et overdækket rullebord susede pludselig forbi Duncan. Han kom bagfra, så han måtte lige have låst sig igennem døren ud til trappeopgangen.

”Undskyld,” sagde Duncan. ”Må jeg lige spørge dig om noget?”

Portøren gik bare videre, han sænkede ikke engang tempoet.

”Hey!” råbte Duncan og spurtede efter ham. ”Jeg spørger dig om noget, du.”

Portøren stoppede og vendte sig med sløvede bevægelser. Han var lidt af en kæmpe, mindst to meter høj og med store, grove arbejdshænder. Duncan fortrød at han havde råbt af ham og stoppede op på sikker afstand.

”Kan du hjælpe mig? Jeg vil gerne ud og trække lidt luft, men døren er låst.”

Kæmpen betragtede ham uforstående. Hans blik var fjernt og svømmende, det var som om han så lige igennem ham. Efter et par sekunders ubehagelig tavshed begyndte han at ryste på hovedet. Langsomt fra side til side.

”Kan du ikke forstå mig?” spurgte Duncan. Når han kiggede nærmere, havde portøren de typiske grove, slaviske træk. Måske kunne han ikke forstå et ord af hvad han sagde. Han lignede ”Igor”, den gale videnskabsmands hjælper, fra en eller anden gammel, sort-hvid horrorfilm.

”Nøgle,” sagde Duncan og pegede på kæmpens nøglebundt. ”Til døren.” Han pegede om på døren det drejede sig om. Stadig ingen reaktion.

Kæmpen udstødte et gådefuldt fnys, rystede på hovedet og travede videre med sin rullevojn.

Hvad i himlens navn foregik der her? Var de her mennesker overhovedet med i en fagforening? Hvor fandt Mangore dem dog?

”Mangore!” råbte Duncan af sine lungers fulde kraft. Det havde virket sidste gang. ”Jeg føler mig som en fange!”

Mangore lod vente på sig, i stedet stak Gladys sit sure fjæs ud af spisesalen.

”Kan vi blive fri for den larm,” hvæsedde hun og sendte ham øjne. ”Du ødelægger min pause.”

”Undskyld, Gladys,” sagde Duncan og fandt et halvt smil frem. ”Jeg er bare ved at gå til ... Hvad er der galt med folk her?”

”Hvad mener du?” spurgte hun og så stadig lige tvær ud.

”Altså ... jeg har rendt rundt for at finde en der kan låse op ud til trappen ... Mangore er forsvundet og der var denne her portør ... jeg ved ikke hvordan jeg skal forklare det ... det var ... ubeskriveligt.”

”Låse op ud til trappen?” sagde Gladys og så en kende skeptisk ud.

”Ja, jeg ville bare gå en lille tur. Trække lidt frisk luft. Der lugter af prutter over det hele.”

Gladys grinede hjerteligt. Det var faktisk rart at høre, selvom det var en noget rusten lyd. ”Der er ikke nogen der går en tur, Duncan skat,” sagde hun og klukkede stadig lidt. ”Og hvis det med prutterne er en skjult kritik af min madlavning, så kan du bare vente dig ...”

Hun smuttede ind i spisesalen igen og Duncan kunne høre hende le hele vejen. ”Jeg ville bare gå en tur,” gentog hun latterkvalt.

Duncan fortsatte lige frem og stoppede op ved sofabanden igen. Deres film var slut og rulleteksterne var ved at løbe ud, men der var ikke nogen der viste tegn på at ville rejse sig. Man skulle tro der var lim i den forbandede sofa. Duncan mindede sig selv om aldrig at sætte sig i den, for man kom ikke op igen.

”Jerry,” sagde han og gik rundt om sofabordet. ”Hvad mener Gladys med at der ikke er nogen der går en tur? Du må da have været ude at gå ture masser af gange ikke? Det har I vel alle sammen. Ikke ...?”

Ingen af dem sagde noget. Jerry kiggede over på Steve som kiggede på Paul.

”Jeg har ikke gået nogen ture,” sagde Paul åndet.

”Det ved jeg sgu da godt, Paul,” snerrede Duncan. ”Du har også kun været her i tre dage, vi ligger på samme stue, husker du?”

”Mangore,” udbrød Ronnie pludselig. Det lod til at være hans svar på alting.

”Han har ret,” brød Jerry ind og gav Ronnies hånd et lille klem. Det var bedst at være enig med sit ekko, det var helt utroligt som de to originaler synkroniserede med hinanden. ”Det er Mangore der ved det.”

Duncan var målløs. Han ville have sagt et eller andet, men ordene fandtes simpelthen ikke. Han forlod selskabet uden et ord.

Han gik ind på sin stue, smækkede døren efter sig og satte sig over i vindueskarmen. Udenfor susede den hektiske verden forbi. Det var kun to millimeter glas der adskilte ham fra den. Det, og så et frit fald på en femten-tyve meter.

Nede på gaden var det fredag, ikke søndag. Varevogne proppet til randen holdt industriens hjul kørende, mænd og koner var på vej hjem fra arbejde for at holde en velfortjent weekend, og taxierne kørte de unge eventyrlystne ud til deres udvalgte destinationer. Et sted ude bag horisonten sad Judy bag rattet i sin bil på vej hjem fra arbejde. Måske ville hun lave mad hvis hun gad. Måske ville hun bare varme en færdigret og tage den med ind foran fjernsynet. Måske ville hun kigge på Duncans tomme stol ved middagsbordet og måske ville hun savne ham.

Duncan blev pludselig klar over *hvor* ensom denne rejse ville blive.

Han bladrede billederne igennem på kameraets lille viser og stoppede ved billedet af drengen på cyklen. Han havde lovet sig selv at kigge på det billede hver gang han vaklede.

Drengen kørte uden hænder. Det var ikke for at blære sig eller fordi han var træt af livet ... Det var bare fordi han ikke var bange.

Nogen gange bliver man nødt til at køre uden hænder, tænkte Duncan. Jeg kan ikke kaste håndklædet i ringen endnu.

Kapitel 6

Dag tre og stadig ikke skyggen af Mangore. Der var ingen der vidste noget og de sagde alle sammen: *Spørg mangore.*

Duncans irritation var kulmineret efter gårsdagens frokost hvor han havde bandet og svovlet og sparket til ting ude på gangen, indtil den store portør, der lignede Frankensteins uhyre, havde vist sig. Nu var han nået til et punkt hvor han simpelthen havde givet op. Han havde ellers nøje forberedt alle de eder han ville lade hagle ned over Mangore når han kom tilbage, men nu havde han slet ikke energi til det. Hvis han gik forbi ham på gangen lige nu, ville han sikkert bare sige ”hej” og nikke til ham.

Den højeste autoritet der var at finde på afdelingen var stadig kogekonen, Gladys, så Duncan rettede alle henvendelser til hende, mulige og umulige. Han hang mildt sagt i buksebenet på hende til hendes store irritation.

Mange af hans henvendelser var helt klart uden for hendes jurisdiktion, men nogle enkelte havde omhandlet sammensætningen af menuen. Han efterlyste noget groft brød. Han kunne ikke skide når han kun fik hvidt brød, sagde han. Gladys grinede når han sagde den slags, men hun gjorde ikke noget for at efterkomme hans ønsker. Faktisk gjorde han sig nogle gange ekstra besværlig bare for at komme i snak. Det var simpelthen for ikke at blive tosset. Gladys var trods alt bedre selskab end sofabanden, hun havde temperament og lune og kunne finde på at kalde ham ting som ”fede idiot” til hans store fornøjelse.

Ligesom sofabanden holdt sig til sofaen, hang Duncan mest ud i kantinen. Kantinen var et åbent, lyst sted, det lugtede af mad i stedet for af prutter og så var der Gladys man kunne drive til vanvid. Han var nu ikke så glad for maden. Det følte ligesom forkert at stoppe alle de usunde ting i sig, på trods af Mangores forsikringer om pillernes virkning. Duncan skøjtede udenom de ting der dryppede allermest af smør og friture. Han ville lade baconen ligge, men f.eks. tage et stykke skinke. Og hvis han endelig havde fået noget over på tallerkenen der glinsede lige lovligt meget, ville han lade det dryppe af i et stykke køkkenrulle. Dette ritual gjorde han altid i smug, han var ikke helt sikker på hvorfor.

Spisesalen var næsten tom til morgenmaden. Der sad et par enkelte ukendte ansigter sporadisk spredt i den store sal og sofabanden var selvfølgelig hvor de plejede.

Robocop prædikede lov og orden ude fra tv-krogen. ”Think it over creep,” brummede han metallisk efterfulgt af en lang skudsalve.

Gladys gemte sig ude i køkkenet denne morgen. Duncan havde kun lige set hende smutte hurtigt forbi, og hun havde set rimelig bombet ud. En hård nat i byen måske?

Han tyggede sin skinke færdig og besluttede sig for at give sofakartoflerne en chance mere. Der måtte da være mere end hvad der lige mødte øjet.

”Robocop,” sagde han og stoppede op foran den muntre gruppe.. ”Er den god? Jeg tror kun jeg har set etteren ... Er det her toeren eller treeren?” Han var vildt bange for at Ronnie ville sige: ”Mangore ved det”. Heldigvis sagde Steve noget inden det kom så vidt.

”Vil du ikke sidde ned?” Han nikkede mod den tomme plads ved siden af ham. Pauls plads. Hvor mon Paul var? Det virkede usandsynligt at man kunne holde ham væk fra et måltid. Han havde ikke ligget i sin seng da Duncan var vågnet, og han havde taget det for givet at han stod forrest i køen til køkkenet.

”Jeg ved ikke rigtigt,” sagde Duncan og kiggede med gru på den tomme plads. Han var oprigtigt bange for at gro fast til sædet, men det var måske den eneste måde han kunne lære mere om disse tosser. Det endte med at han bed i det sure æble og klemte sig ned mellem Steve og Ronnie.

Ronnie trak labben til sig og så ud som om Duncans tilstedeværelse gjorde ham utilpas.

Det lod ikke til at der var nogen i gruppen der havde lyst til at kommentere filmens kvalitet.

Duncan tvivlede på at de nogensinde kommenterede filmene, der var vist ikke nogen store filmkritikere der var gået tabt her. De levende billeder fyldte bare tomheden ud, selv ikke de eksploderende biler eller skudsalverne fik dem til at blinke det mindste med øjnene.

”Jeg synes det var ret fedt i etteren med ham der fik kemisk affald ud over sig og smeltede,” sagde Duncan og grinede. ”Og så blev han vist splattet ud over køleren på en bil bagefter ... Min kone var ved at brække sig.”

Jerry tyssede på ham uden at fjerne blikket fra skærmen.

”Jeg henter mere mad,” sagde Steve og rejste sig sløvt fra sofaen.

Da Duncan havde siddet i sofaen et par minutter kunne han mærke søndagsstemningen krybe ind under huden på ham. Han prøvede at løfte sig let fra sædet, bare for at sikre sig at limen ikke var tørret endnu. Han blev nødt til at sige et eller andet for at bryde ud af den begyndende trance.

”Er der nogen af jer der ved hvor Mangore gemmer sig? Jeg har ikke set ham siden i forgårs.”

Jerry rystede på hovedet så den grå manke blafrede omkring. ”Han er tit ude.”

”Hvad hvis vi har brug for ham?” sagde Duncan lettere forarget.

”Hiv i snoren,” sagde Jerry.

”Det har jeg prøvet, den virker ikke.”

”Så få repareret snoren.”

Jerry lod til at være i et snaksaligt humør, hellere pumpe ham nu mens munden var på gled.

”Kunne man forestille sig,” begyndte Duncan og tog en dyb indånding, ”at vi satte Robocop på pause i to sekunder?”

Steve frøs midt i en bid, Ronnie holdt vejret og Jerry vendte sig langsomt over mod Duncan med frygten malet i ansigtet.

”Hvorfor? Hvorfor, Duncan?”

”Fordi jeg lige vil spørge jer om nogen ting ... come on.” Duncan tog fjernbetjeningen og frøs filmen. ”Er der ikke nogen af jer der synes det er mærkeligt, at overlægen ... den eneste læge ... aldrig er her?”

”Mangore har travlt,” sagde Jerry og slog ud med hånden. ”Han mangler hænder.”

”Og hvad med os? Skal vi bare ligge og rådne af den grund? Jeg ved ikke med jer, men jeg bliver her ikke meget længere.”

”Duncan, vi er jo syge ... Det er ikke en ferie det her ...” Jerry søgte som en gal efter ordene. Duncan fornemmede at han var en mand af vis intelligens, men det var meget lang tid siden han havde talt i mere end enstavelsesord. ”Uden Mangore ... ja, så ville vi være på den.”

”Han er ikke gud, Jerry!” udbrød Duncan. Han var snart ved at have fået nok af al den Mangore-snak.

”Fanden tage det, Duncan, han får ikke en krone for det,” brummede Steve og knaldede tallerkenen ned i bordet. ”Da jeg blev indlagt her var min kranspulsåre lige så tillukket som en flues røvhul.”

Der begyndte at brede sig en slags lynchstemning i sofaenden. Man skulle åbenbart ikke sige noget om Mangore. Det var som at overpisse et religiøst symbol.

”Jeg skulle kun have været 39,” mumlede Ronnie og rykkede sig tættere op ad Jerry.

”Hvad sagde du?” udbrød Duncan og tog fat i hans ærme. ”Sig det igen!”

”Han sagde at du skulle gå din vej,” sagde Steve og rejste sig fra sofaen.

Duncan måtte hellere gøre som der blev sagt, Steve så rimelig olm ud. Sidste gang Duncan havde været i slagsmål var vist da han var nitten og han havde ikke øvet sig siden.

Han forlod gruppen og gik mod sit værelse, men han kunne ikke glemme Ronnies ord. *Jeg skulle kun have været 39 ...* Det kunne umuligt være et tilfælde. Mangore-kurven var ikke andet end en rød streg på et stykke millimeterpapir. Den var en fis i en hornlygte. Det var det samme papir han viste alle patienterne. Hvad var det dog for en forretning Mangore drev her?

Vi er fanget, tænkte Duncan. Men hvordan kan vi være fanget? Det giver ikke nogen mening. Hvorfor skulle staten holde os fanget? Sådan noget – hvad end det så var – kunne jo heller ikke lade sig gøre ved højlys dag midt i et propfyldt industrikvarter. Det var idioti!

Duncan åbnede døren ind til sin stue og så Paul ligge i sengen. Han trak vejret tungt, så temmelig bleg ud og holdte sig til maven.

”Er du okay, makker?” spurgte Duncan og lukkede døren forsigtigt bag sig.

”Hvad tror du selv?” svarede Paul på sin sædvanlige, charmerende Paul-måde. Der lå bunkevis af tomme slikposer og chokoladepapir på gulvet ved siden af sengen.

”Jeg tror at du skulle holde igen med slikket, hvis du har ondt i maven, Karl smart.”

”Det er ikke slikkets skyld,” vrissede Paul og ømmede sig. ”Det er hende den gamle so ovre i køkkenet. Jeg tror ikke hun vasker fingre, når hun har været ude og skide.”

”Har du ikke lært at man skal tale pænt om de ældre?” sagde Duncan og kiggede ud på myldretrafikken. ”Hvor gammel er du egentlig, Paul?”

”28,” gispede han.

Duncan rystede en kuldegysning af sig. 28 ...! Han havde troet at de var omtrent jævnaldrende. Det var umuligt at bestemme Pauls alder. Han lignede en stor klump trylledej. Køn og alder var ubestemmeligt, det var også svært at se om han var sur eller glad.

”Skal jeg prøve at få fat på nogen?” spurgte Duncan.

”Nej, jeg skal bare ligge lidt,” mumlede Paul. Han havde allerede én fod i drømmeland.

”Jeg skal nok holde øje med dig, min dreng,” hviskede Duncan og lod blikket glide ud på trafikken igen. *Det er søndag*, tænkte han. *Hvad laver alle de biler på gaden på en søndag?*

Han bed specielt mærke i en blå varevogn. Han havde set den køre forbi næsten hver dag.

Uden at vide hvorfor gik han over og tog et stykke blankt papir og en blyant og skrev følgende ned:

Søndag

09:16

Blå varevogn

Han tog papiret med sig og stoppede det ind under sin madras.

Kapitel 7

Alting havde pludselig ændret sig. Duncan var nu stensikker på at han blev holdt fanget. Han tvivlede på at Judy overhovedet vidste hvor han befandt sig, og om han nogensinde ville blive sluppet ud igen.

Hvis han kunne stole på sin hovedregning var det tirsdag, og han havde ikke været udenfor værelset siden søndag.

Det hele var gået skævt natten til mandag. Paul rendte og brækkede sig og sked grønne grise det meste af eftermiddagen og på et eller andet tidspunkt om natten blev døren til værelset pludselig flået op. Duncan slog øjnene op til et kulsort værelse og så to mørke skikkelser fare igennem rummet. Han kunne ikke sige det med hundrede procents sikkerhed men det lignede i omrids nogle af Mangores udenlandske portører.

Pauls forskrækkede udbrud blev kvalt og de to mænd hev ham ud af sengen. De førte ham korporligt ud af stuen. Ude fra den mørklagte gang lød en velkendt stemme: ”Hurtigt!”

Duncan sprang ud af sengen, skønt han ikke kunne se en skid. ”Hey! Hvad laver I? Slip ham dog, mand!”

Portørerne vendte det døre øre til og skubbede den modstridende Paul ud af værelset.

Duncan stillede sig på tæer, så han kunne kigge over deres brede skuldre. Ude på gangen stod en mager skikkelse.

”Mangore, er det dig? Hvad fanden laver du?”

Duncan prøvede at mase sig ud, men kæmperne blokerede vejen. Til sidst blev døren smækket lige for næsen af ham.

Det var næsten to dage siden nu, og han havde ikke set noget til Paul siden. Duncan følte at han var ved at blive småtosset. Overalt på værelset havde han små sedler hvor der stod ting som: Søndag, 09:16, blå varevogn. Mandag, 09:16, blå varevogn. Mandag, 12:15, mand i rød skjorte går ind i gul bygning. Tirsdag, 12:15, mand i rød skjorte går ind i gul bygning. Og der var flere. Virkeligheden der kørte ude på den anden side af vinduet var gået i hak ellers også var han ved at blive sindssyg.

Måske døde han rent faktisk sidste uge på det solbeskinnede fortov, og var i helvede for sine synder nu? Måske var det alligevel for sent at rette op. Mangore manglede bare hornene, så var den hjemme.

Der lugtede surt af pis i værelset, fordi han havde brugt den gamle blikvask som toilet, og der gik ikke længe før han også skulle skide.

Han kiggede nogle gange på billederne i hans kamera og skimmede brevet til Judy som han havde skrevet mens han stadig var ved sine fulde fem.

Ikke engang billedet af drengen på cyklen gav ham noget håb nu. Ja, ja, han kørte uden hænder, men han havde fandeme heller aldrig prøvet at være spærret inde på en pis-lugtende hospitalsstue i to døgn.

Brevet til Judy fik ham til at græde hver eneste gang, så han kiggede ikke så meget på det mere.

Han sad for det meste bare og stirrede ud i luften. Han havde ingen fornemmelse af hvad klokken var da døren til stuen pludselig gik op med et klik.

Jerry stak sit hoved derind. ”Duncan, er du okay?” spurgte han. ”Jeg hørte du bankede.”

”Har jeg banket?” spurgte Duncan og kiggede sløvt op på ham. Han kunne ikke huske at have banket, måske for nogle timer siden. Måske. ”Hvordan kom du ind?”

”Der var ikke låst. Hvorfor sidder du bare her?”

Duncan fik en overvældende trang til at græde igen. Så havde han altså mistet forstanden.

”Hvorfor kommer du ikke ud til os andre?”

”Kom lige ind og sæt dig,” sagde Duncan og gemte sit ansigt i hænderne. ”Der er noget du bliver nødt til at fortælle mig, Jerry ...”

”Hvad er det, Duncan?”

”Hvor lang tid har du været her?”

Jerry reagerede slet ikke på spørgsmålet. Det var som om han slet ikke hørte spørgsmålet.

”Det er et simpelt spørgsmål, Jerry. Hvor lang tid har du været her?”

”Jeg ved det ikke,” sagde Jerry endelig.

”Hvordan kan du ikke vide det?”

”Det er mit bedste svar ... jeg ved det ikke ...”

”Er det her helvede ...? Der er ikke nogen vej ud, vel?”

Jerry rystede på hovedet. ”Nej, ikke helvede ... vi er her vel bare ... fordi vi er her.”

”Det giver ikke nogen mening ...”

”Jeg kan ikke forklare det bedre,” sagde Jerry og kiggede ned. ”Kommer du ikke ud til os andre?”

”Hvad er det de gør ved os? Hvor har de taget Paul hen?”

”Jeg ved det ikke ... Måske kælderens. Jeg er ikke sikker.”

”Kælderens? Er det der de tager én hen? Er der andre der er forsvundet?”

”Folk kommer vel og går hele tiden ...” mumlede Jerry uinteressert i Duncans mange spørgsmål.

”Kom nu med ud. Vi kan se Robocop. Du kunne godt lide Robocop, ikke?”

Duncan for pludselig op fra sengen. Han skubbede Jerry væk og spurtede ud af døren. ”Du er meget flink, Jerry,” råbte han, ”men du er en grøntsag, jeg skal fandeme ikke ende som dig!”

Duncan skulle ikke nyde noget. Hvis han blev her ville han inden længe tilbede Mangore og Robocop. Han kunne se sig selv sidde og modellere små afgudsbilleder af sin egen afføring, det måtte ikke ske.

Da han ræsedde forbi de resterende medlemmer af sofabanden, kunne han pludselig se det fulde billede. Det ramte ham som et lyn fra en klar himmel.

De holder os mætte og tilfredse, det er det de gør ... Behandlingen er det rene fup ... Man kan næsten se dem blive federe for hver fedtglinsende mundfuld ... Mangore holder os nede ... han fortæller os at vi er sygere end vi i virkeligheden er ... og at han er vores eneste håb ... Det er perverst ... han leger gud.

Duncan forstod pludselig at han ikke var død. Han lå ikke tilbage på det solbeskinnede fortov eller i en kold skuffe på retsmedicinsk. Han var lige her i sin krop, i levende live.

Verden ventede lige udenfor, alt var som det plejede.

”Judy, skat, jeg kommer hjem nu,” råbte han og løb alt hvad han kunne ned ad den lange hospitalsgang. Der var kun et par meter linoleumsgulv og en skide dør mellem ham og friheden.

Han vidste at den var låst, så han måtte prøve at forcere den. Endelig skulle hans vægt komme ham til gode. Der var intet der kunne stoppe ham nu.

Der lød et enormt brag. Om det var inde i eller uden for Duncans hoved var svært at sige med sikkerhed, men pludselig lå han nede på linoleumsgulvet lige så lang han var. Der var en blodig plet på glasruden i døren, og det dunkede fælt i hans pande.

Han efterlyste som en gal de par sekunder der kunne forklare hvad han pludselig lavede nede på gulvet, men det var som om de var tegnet over med en sort tusch.

Han var ikke i stand til at bevæge sig, selv ikke da han hørte fodtrin slæbe sig op ad en trappe.

Hvad var det nu det mindede ham om?

En dør på hans venstre side blev brutalt flået op og Mangore trådte ud. Han var iført et hvidt gummiforklæde gyseligt dekoreret med blodstænk. Han kiggede ned på Duncan og satte hovedet lidt på skrå. ”Du bestemmer selv om du vil tilbringe resten af din tid her i en spændetrøje, Duncan.”

”Jeg vil ikke mere, Mangore,” klynkede Duncan. ”Jeg vil hjem til Judy.”

”Der er ingen der forlader 100 plus,” sagde Mangore, smækkede døren og forsvandt ned i sit dyb igen.

Kapitel 8

”Think it over, creep,” brummede Robocop og løslod en salve fra sin kæmpe pistol. Skurkene faldt som fluer og de tomme patronhylstre raslede mod asfalten.

Det ligner ild når patronerne flyver ud af løbet, tænkte Duncan og tanken forsvandt igen med det samme. Han havde haft svært ved at tænke her på det sidste. Nogle gange var der lige ved at være en sammenhængende tanke, men så sprang den som en sæbeboble inden den gav nogen mening.

Han havde fået Pauls plads og sad godt klemmt inde mellem Steve og Ronnie. Han følte at han var i godt selskab selv om de stort set aldrig talte til hinanden udover det obligatoriske: ”Jeg henter mere mad”. Man kunne altid hente mere mad, det var det herlige ved at være på 100 plus.

Han var vist gået hen og blevet en sofakartoffel – det han havde svoret ikke at blive – men nu kunne han slet ikke forstå sin tidligere reservation. Sofabanden havde klart de bedste pladser på hele klinikken, og hvis *han* ikke havde taget Pauls sæde, var der ikke gået længe før en anden havde. Man kunne godt sige han følte sig privilegeret og vigtigst af alt: tryk.

Han var tilbage i den gamle rolle, hvor han sad i det mørke køkken og gumlede. Det var som et varmt bad der aldrig stoppede. Det var ligesom at være inde i sin mors mave, hvorfor kunne han ikke bare være blevet derinde til at starte med?

Hver mundfuld bacon gav små, lyksalige rystelser gennem kroppen. Når man spiste bacon kunne man ikke være ked af det, i hvert fald ikke samtidig, det var umuligt. Kartoffelmos der var så søbet ind i brun sovs, at det blev til en tynd, lysebrun vælling. Bjerger af små pandekager badet i gyldenbrun sirup. Tykke skiver honningglaseret skinke ... Og der var ikke nogen irriterende mor der sagde at man *skulle* spise sine grøntsager før man kunne få mere kød, og der *var* alligevel slet ikke nogen grøntsager. Det her var ikke helvede ... det var himlen.

Duncan havde faktisk nået den endelige konklusion at han nok *var* død. Det her var de fedes efterliv. Det gav perfekt mening.

Han havde ikke noget forhold til fortiden mere, alting før indlæggelsen på 100 plus var oldtid. Alle de gamle minder virkede lige nære eller fjerne om man ville. Der var den solbeskinnede dag hvor han købte kameraet og drattede om på fortovet, der var hans bryllupsdag, hans datters fødsel, ting han havde lavet med sin første kone, ferieminder med Judy. Det var én stor køre og intet af det virkede tæt på eller virkeligt.

Overhovedet at bruge et begreb som tid på 100 plus var fejlagtigt. Tiden var i det store hele ophævet. Der var den tid det tog for Robocop at stige ud af sin bil, eller den tid det tog for Tusindårsfalken at flyve mellem Tatooine og Dødstjernen. Der var den tid det tog for rulleteksterne at løbe ud, eller den tid det tog at gå fra sofaen og ind til buffeten. Men der var ikke nogen overordnet fornemmelse af tid. På hvert kalenderblad stod der: søndag. Ikke nogen dato eller år, bare søndag. Nat og dag var heller ikke brugbare begreber mere, for der skete lige så lidt om dagen som der gjorde om natten.

Duncans kamera stod inde i vindueskarmen på hans stue, og han var sikkert på at der ville være et perfekt aftryk i støvet hvis han flyttede på det. Han havde ikke rørt det i en evighed, end ikke kigget på billederne der lå lagret i det.

Alle de små sedler med observationer og tidspunkter havde han smidt ud. Han var færdig med at lege detektiv. Når han passerede ruderne konstaterede han blot at virkeligheden derude kørte i hak. Ud af øjenkrogen ville han se den blå varevogn kl. 9.16. og manden i den røde skjorte der gik ind i den gule bygning hver eneste dag kl. 12.15., men han var ligeglad. Det der var udenfor vinduet var fortiden. Det var ligesom når man så et stjernesud. Da man var barn troede man at man kunne samle stjernen op hvis man så hvor den landede, men i realiteten var det noget der var sket tusinde år forinden.

Duncan vidste ikke hvor lang tid han havde været på 100 plus, det kunne være måneder, år, eller årtier ... måske endda længere. Han kunne i hvert fald ikke forestille sig at Judy og rækkehuset på deres stille, lille vej stadig eksisterede.

Han var helt sikker på at de andre i sofabanden havde gjort sig alle de samme realisationer. De havde accepteret tingenes tilstand, som var det eneste fornuftige at gøre. *Vi er her vel bare ... fordi vi er her*, havde Jerry sagt. Han havde fuldstændig ret.

Mangore viste sig af og til på gangene. Nogen gange var han væk i en uge, andre gange sad han på sit kontor. Duncan henvendte sig stort set aldrig til ham. Han kunne svagt huske at have rendt forvirret rundt og ledt efter ham engang, men han kunne ikke huske hvorfor. Det eneste man behøvede at vide var at man skulle tage pillerne og møde op til dagens tre måltider, som reelt strakte sig til et langt, fordi buffeten aldrig blev fjernet.

Nogle gange – som i dag – havde Mangore besøg. Han viste nogle udefrakommende rundt på klinikken. Duncan så hvordan de uden videre spankulerede ind og ud af døren ud til trappen. Han var imponeret, men ikke misundelig længere. Han vidste at det var umuligt for ham og de andre patienter at komme igennem den. Selvom den hverken var forstærket med panser eller havde tunge kædelåse på, var den uigennemtrængelig. Duncan vidste ikke præcis *hvad* det var der ville ske, hvis man gik igennem døren. Måske havde de indopereret en chip i kroppen, så ens hjerte eksploderede eller også var der en laserstråle der blæste hovedet af en. Duncan nærmede sig i hvert fald aldrig den dør mere, den var livsfarlig.

Dagens gæst var en høj, mager dame i en lysebrun pels. Hun duftede af stærk parfume, havde store guldøreringe i der raslede når hun gik rundt, og hendes hæle var høje og spidse og lavede en øredøvende larm.

Duncan vidste ikke hvorfor, men han var vanvittigt bange for hende. Måske var det den måde hun kiggede på dem. Hendes blik gled fra venstre til højre henover sofarækken, og hun så nærmest sulten ud.

”Her er et par af vores veteraner,” sagde Mangore og smilede falsk. ”De kæmper en brav kamp.”

”Vidunderligt,” sagde kvinden og smilede på samme kunstige måde. ”Skal du ikke introducere mig for dem?”

Mangore remsede deres navne op og sluttede med at præsentere kvinden. Hun hed Felicia Carpen.

”Ejer af kosmetik-dynastiet, Carpen,” tilføjede Mangore stolt.

”Jeg foretrækker nu betegnelsen, dronning,” sagde hun og lo.

”Naturligvis,” sagde Mangore og prøvede efter bedste evne at imitere den lyd der kommer ud af et menneske når det mores. Det lød hæsligt. ”Vi har faktisk også et par talenter lige her på afdelingen,” sagde han og kiggede indgående på Duncan. ”Duncan tager de mest fantastiske billeder. Han har tænkt sig at lave en fotoudstilling med motiver fra afdelingen.”

Duncan ville ikke kigge op, gid de gribbe ville lade ham være i fred. Han prøvede som en gal at holde fokus på Robocop.

”Jeg synes ikke jeg har set dig med kameraet her på det sidste?” sagde Mangore og prøvede at fange Duncans blik. ”Duncan?”

”Det er i stykker,” mumlede Duncan og bad til at de ville gå deres vej.

”Jeg henter mere mad,” sagde Steve pludselig og rejste sig fra sofaen. Han kunne åbenbart heller ikke lide situationen.

”Jamen, vi skal også videre,” sagde Mangore og trak af sted med kosmetik-dronningen.

Duncan åndede lettet op, gid hun aldrig ville vise sig på afdelingen igen. Hvis han skulle være helt ærlig håbede han faktisk at hun døde i et trafikuheld på vej hjem.

Duncan tog et stykke bacon i munden og prøvede at glemme sin angst. Han lukkede sine øjne og nød den røgede grisesmag. *Der er ingen der ønsker at gøre dig ondt*, fortalte han sig selv. *Du er sikker her i mørket ... Det er kun farligt hvis du træder udenfor ... Drengen på cyklen – hvem var det nu han var? – han blev sikkert kørt ned lige efter billedet blev taget ... Han døde ... døde sådan rigtigt ... døden er det værste ...*

Kapitel 9

Duncan havde en hemmelighed. Den lå som en sten i hans mave og smertede mere for hver dag. Han havde ikke fortalt nogen om den, og han havde pænt sat sig på sin plads i sofaen hver eneste dag. Han vidste nemlig hvad der skete med dem der fortrak sig til sit værelse. De forsvandt i nattens mulm og mørke, ligesom Paul. Han var død, men på en anden måde end Duncan.

Han gjorde alt hvad han kunne for at skjule sine smerter og havde tillært sig at hoste i stedet for at klynke når smerterne satte ind. Han gjorde sig helt stiv i kroppen, når bølgen af smerte brusede fra underlivet og op gennem maven. De andre havde vist ikke lagt mærke til noget, skønt Steve havde skævet lidt mærkeligt til ham et par gange.

Det værste var at han var begyndt at få kvalme og kaste op. Det var næsten umuligt at få maden ned, men han tvang sig selv for ikke at vække opmærksomhed.

Han var udmærket klar over årsagen til maveproblemerne; det var medicinen. Han havde aldrig fundet ud af hvad det egentlig var de proppede i dem. Nogle gange var pillerne røde, andre gange blå eller grønne, men der var vist ikke nogen af dem der var beregnet til mennesker.

Duncan stod ved rullebordet og fumlede med sit plastickrus med piller. Hvad nu hvis han undlod at tage dem, måske bare en enkelt dag? Var der virkelig nogen der ville opdage det? Så ville han måske lige have tid til at komme sig.

”Jeg ved godt hvad du pønser på,” lød en stemme bag ved ham. Det var Gladys. ”Stikke pillerne i lommen. Gemme dem under madrassen.”

”Nej,” udbrød Duncan forskrækket over at hun havde læst hans tanker. Han stoppede straks pillerne i munden og slugte dem.

”Lad være med det,” sagde Gladys med et alvorligt blik. ”De finder ud af det ... Hvis de får den mindste mistanke tager de blodprøver.”

”Hvorfor skulle de få mistanke?” hviskede Duncan og rykkede tættere på hende.

”Jeg har set det før, Duncan,” sagde hun og lagde sin hånd på hans skulder. ”Dem der gør det ender i kælderen ... Du skal ikke gøre det.”

”Jeg gør ikke noget, Gladys,” sagde han og rystede på hovedet. ”Jeg har det helt fint.”

”Nej, du har ej,” fnøs Gladys og slap hans skulder igen. ”Jeg ved udmærket hvordan det ser ud når man er ved at brække sig af mavesmerter. Jeg har selv haft det i flere år. Cancer i mavesækken ... life’s a bitch.”

”Du er ... døende?”

”Ja, hvorfor tror du ellers jeg er endt her? Det er sidste station ... Hvis jeg var dig, ville jeg tage en ekstra stor portion bacon, se glad ud og bide den smerte i mig ... Lige så snart Mangore får mistanke om at du er ved at bukke under, er du ubrugelig for ham ... Og så er det kælderen.”

”Gladys, hvad ... Hvad sker der nede i kælderen?”

”Det er der ingen der ved, og jeg vil helst heller ikke vide det.” Hun fik en bekymret rynke over det ene øje. ”Men én ting ved jeg dog ... Når man først kommer derned, kommer man ikke op igen.”

Duncan sank en klump, han kunne mærke benene ryste en anelse under sig.

”Få styr på dine toiletvaner, vær forsigtig med hvor du brækker dig, og selv når du skider kummen fuld af blod, tørrer du dig og går fløjtende ud af båsen. Forstået?”

Duncan nikkede og stavrede lamslået over til buffeten. Hans paranoide mistanker om stedet var lige blevet bekræftet af en der havde set det hele på nært hold.

Han øsede en kæmpe portion mad over på tallerkenen, selvom han ikke var det fjerneste sulten. Gladys havde ret, det var bare om at se glad og tilfreds ud.

Han klemte sig ind mellem Steve og Ronnie igen og skovlede kartoffelmos ind mens han kiggede forstønet på de levende billeder.

Hver mundfuld han sank føltes som en lille bombe. Var det bare forestilling eller knirkede hans maveskind? Ville han om et øjeblik sprænge og bade sine kammerater i kartoffelmos og gennemtyggede stykker af død gris?

Han løftede et stykke fedtglinsende bacon op på gaflen og kiggede med afsky på det. *Spis og vær glad*, hørte han Gladys sige inde i sit hoved. Han puttede det i munden og tyggede det stille og roligt. Det gik helt fint lige indtil han sank det. Pludselig kunne han smage mavesyre. Han måtte ud på lokummet i en fart, men han måtte endelig ikke løbe, det ville tiltrække opmærksomhed.

Han satte tallerkenen og rejste sig med kontrollerede bevægelser. Han gjorde sit bedste for at se normal ud og tilføjede endda et lille smil for effekt. Han blev ved med at sluge sit sure bræk alt imens han smilede så kvinderne var ved at gå af led. *Gladys giv mig styrke*, messede han i sine tanker. *Hvis du kan gå rundt med en mave fuld af kræft, kan jeg også klare de ti tyve skridt hen til toiletdøren ...*

Da Duncan var nået cirka halvvejs ned ad gangen, gik døren til Mangores kontor pludselig op. Han kom styrtede ud med en masse papirer i hænderne og kiggede direkte på Duncan.

Han kan lugte mig, tænkte Duncan og mærkede det risle koldt ned ad nakken. *Han kan lugte at jeg er svag, han kan lugte stanken af bræk og afføring ... han er som en grib der bliver tiltrukket af død ... eller som en haj der kan lugte én dråbe blod i et helt hav ...*

Duncan var ikke selv klar over det, men han var stoppet op. Mangore havde fikseret ham med sine fanatiske Charles Manson-øjne der besad Medusaens forstøende kraft. Nu var det slut, en kold, klæg død ventede ham i kælderens mørke ...

”Smil,” sagde Mangore og lod som om han trykkede på et usynligt kamera. Det var det hele, han gik bare videre og kiggede ikke engang tilbage.

Lettelsen var for meget for Duncan. Han glemte helt at holde sig og mærkede til sin skræk at der var noget der sivede ud af ham.

Han humpede hen til toiletdøren med samlede ben og skyndte sig ud i en af de små, uforstyrrede båse. *Åh, gud, det skal blive godt det her ...*

Han kunne ikke bestemme sig for om han skulle sætte sig på kummen eller lægge sig på knæ, for skidt kom ud af begge ender.

Han endte med at sætte sig ned på brættet og brække sig ned mellem sine lår. Det plaskede op ad tøndens sider, hold kæft, hvor det stank. Gammel bacon, kartoffelmos og pandekager for en hel uge blev søsat, og Duncan kunne mærke sine tarme finde tilbage til deres oprindelige størrelse.

Da der ikke kunne komme mere ud der lignede mad, kom der et par omgange blodig galde op.

Til sidst gled han ned af tønden og hamrede sit hoved ind i væggen.

Han lå helt stille i sit eget skidt og stønnede. Der lugtede af svovl og dødbringende gasarter i en grad så man dårligt kunne trække vejret, og det værste var at man ikke kunne lufte ud på det her skide hospital.

Han kom langsomt på benene, men skulle være forsigtig. Han havde mistet adskillige liter væske og det hele snurrede rundt.

Han tørrede de værste stænk på bukserne af med noget toiletpapir og trak ud et par gange til alle spor var væk. Han gurglede mund flere gange og puttede sæbe og vand på de ildelugtende pletter han havde på tøjet.

Han kunne ikke rigtig blive enig med sig selv om han skulle lade døren stå åben ud til toilettet så der kunne blive luftet ud, eller om han skulle lukke godt til. I det samme fik han en endnu bedre ide. Han ville selv gøre opmærksom på stanken. Sige at kloakken nok var stoppet og om der ikke var en af Frankensteins hjælpere der kunne komme med en svupper og gøre noget ved det. Han ville også hænge sit kamera om halsen, det ville helt sikkert overbevise Mangore.

I et kort øjeblik, mens planen formede sig, følte Duncan noget han ikke havde følt i meget lang tid. Han følte sig som et menneske, og minder fra et tidligere liv trængte sig på. De var slørede og det de insinuerede var næsten for fantastisk til at være sandt. De viste Duncan som en ung, stærk mand. En der ikke kendte til frygt og som kastede sig ud i det ukendte med bind for øjnene. En mand der havde indsigt til at forlade sin kone, mens tid var – før de fik myrdet hinanden eller ødelagt deres datters liv – selv om det gjorde så ondt. En mand der indvilligede i at give fuld forældremyndighed til konen og hendes nye kæreste, fordi han vidste at det var for barnets bedste. Også selv om det skabte en næsten bundløs sorg i ham. En mand der turde gøre det rigtige også selv om det gjorde ondt, skære det dårlige væk og gå efter en lykke der ikke altid var lig med en beskyttet tryghed. Hvem var den mand? Det kunne da umuligt være ham, kunne det?

Duncan travede ud til sofabanden igen. Han måtte have noget saftevand, så han kunne restituere sig. Han nævnte for Gladys at der var et problem med afløbet, og om hun ikke ville give det videre til Mangore. Hun nikkede og blinkede indforstået til ham.

Han sad ude i sofaen i et par timer og faldt i søvn et par gange under Westworld. På et tidspunkt trak Steve ham i ærmet. Det var sovetid.

Han stavrede ind på sin stue, halvt i søvne og lagde sig i sengen. Han faldt næsten i søvn med det samme. *Du gjorde det gamle dreng, du narrede dem alle sammen ... selv Mangore.*

Han havde ingen ide om hvor lang tid han havde sovet, da han pludselig vågnede. Der var noget galt. Han havde munden fuldt af bræk med solbærsmag.

Han væltede ud af sengen og holdt sin mund omhyggeligt lukket. Han kunne umuligt nå ud på toilettet, så det måtte blive den gamle blikhåndvask.

Han spyttede det ækle saftevands-bræk ud og tørrede sig om munden.

Der gik et øjeblik før han indså hvad han gjort.

Det var ikke godt det her. Ikke godt at der stank af bræk på hans værelse. Det kunne han umuligt bortforklare.

Han havde ingen klude, så han hev sin sok af og tørrede det værste væk fra håndvaskens sider. Han vidste ikke hvor han skulle gøre af den, så han stoppede den ned i vaskens afløb. Han tog sin anden sok af og maste den ned oveni den anden for at kvæle lugten.

Han betragtede sit værk et øjeblik og lagde sig tilbage i sengen. *Det skulle nok gå alt sammen, der var alligevel ikke nogen der brugte den håndvask.*

Kapitel 10

Den næste morgen havde Duncan det lidt bedre. Det ville være synd at sige at han havde fået appetitten tilbage, men han var da ikke i ulidelige smerter mere. Stanken på værelset var heller ikke så slem, og eftersom der næsten aldrig blev gjort rent, skulle det nok gå alt sammen.

Han følte sig lidt snedig, selvom det var åndssvagt, for han var jo stadig fanget. Men han havde jo snydt døden, og det gav da på et eller andet plan en fornemmelse af kontrol.

Måske ville han rent faktisk nyde at sidde og slappe af i sofaen i dag, gårsdagen havde trods alt været rimelig hektisk. Måske ville han prøve at følge bedre med i Robocop og endda tænke lidt over den bagefter.

Dagen gik uden de store begivenheder indtil omkring ved middagstid.

Døren nede for enden af gangen – den der ledte ud til friheden – gik pludselig op, og en overvægtig kvinde maste sig ind gennem døråbningen. Hun blev eskorteret af to reddere, den ene holdt døren for hende.

”I behøver virkelig ikke alt det der,” sagde hun og fnisede. ”I havde altså heller ikke behøvet at køre mig herhen i ambulance ... jeg er jo ikke ved at dø eller sådan noget.”

Mangore passerede i det samme sofabanden og gik målrettet mod sin nye patient.

”Velkommen til 100 plus,” sagde han og smilede bredt. ”Du må være Martha. Jeg er Dr. Mangore.”

”Sikken velkomst,” udbrød hun med en fjollet stemme og lavede noget der lignede et mislykket forsøg på en fransk cancan. ”Jeg har hørt fantastiske ting om jer.”

Hun var næsten på størrelse med Paul og havde store, røde fletninger og sommerfuglespænder i håret. Hun havde en slå-om-ting på der mest af alt lignede nogle lagener hun havde syet sammen. De eneste ord der faldt en ind, når man så hende var: Tak spids!

”Lad mig vise dig rundt på afdelingen,” sagde Mangore og lagde sin krogede hånd på hendes skulder. ”Her er nogle af vores brave krigere.” Han stoppede foran sofabanden og kørte hurtigt igennem introduktionerne.

”Men de er jo ... fede,” udbrød hun og kiggede spørgende over på Mangore.

”De har alle sammen vist enorm fremgang,” sagde han og hostede, ”men man bliver selvfølgelig ikke åleslank over en nat.”

Duncan tænkte tilbage på dengang han selv havde stået på den anden side af det. Han havde undret sig over sofabanden. Hvorfor de var så fåmælte, men nu vidste han det. Der var ikke noget glædeligt ved en ny patients ankomst, det var som at se et frisk lig blive rullet ind.

”Martha kontaktede os i går. Hun har taget beslutningen ene og alene,” sagde Mangore og nikkede anerkendende. ”Mange af vores patienter bliver tilskyndet ... ja, nærmest tvunget af deres familier.” Han lo og prøvede at fange deres undvigende blikke.

Duncan kunne ikke forstå at nogen ville lade sig frivilligt indskrive på 100 plus. Det var jo det rene vanvid. Det var ligesom at løbe op forrest i køen til guillotinen og sige: Mig først! Mig først! Kællingen måtte jo have jord i hovedet.

”Du kommer til at dele stue med Duncan,” sagde Mangore og pegede ham ud. ”Nu hvor Paul ikke er her mere, er der en ledig plads ... Paul er en af vore mange succeshistorier.” han kiggede over på Martha med et stolt smil.

Duncan begyndte at mærke angstens klamme greb. Han kunne ikke dele værelse med nogen, ikke nu. Der ville ikke gå mere end fem minutter før madammen ville opdage brækflugten. Hun ville opdage sokken der var presset ned i afløbet og ville sladre til Mangore med det samme.

Mangore slæbte af sted med Martha for at vise hende resten af faciliteterne.

”Hvorfor lugter der af bacon?” spurgte hun undrende og fulgte med.

”Det skal jeg fortælle dig om et øjeblik,” sagde Mangore. Deres stemmer forsvandt ned ad den lange gang.

Jeg bliver nødt til at gøre et eller andet ved den lugt, tænkte Duncan. Lige så snart Mangore er færdig med at vise hende rundt, går hun ind på værelset. Måske går Mangore endda selv med derind. Jeg er død. Helt død.

En plan begyndte at forme sig. Ville han kunne snyde Mangore endnu en gang?

Han ventede på det helt rigtige øjeblik til sit træk. Den store actionscene hvor biler eksploderede og patroner hvislede gennem luften. Ilden reflekterede i Steves blanke øjne og Ronnie rykkede sig lidt tættere op ad Jerry fordi lydene skræmte ham.

Uden tøven listede Duncan sin smørekniv ned i lommen. Der var ingen af dem der opdagede noget.

Efter et par minutter listede han af, han gættede på at Mangore ville tage kvinden med ind på sit kontor og give hende den laaange tale, så han skulle have tid nok.

Forsigtigt åbnede han døren til sit værelse og lukkede den ganske stille i igen. En af portørerne havde allerede sat Marthas kufferter ved indgangen, men han havde heldigvis ikke opdaget lugten.

Duncan gik over til vinduet tættest på den gamle håndvask og fandt kniven frem. Ruden var kun fastgjort med tre vinkelbeslag, hver med to skruer i. Han ville kun behøve at fjerne den ene skrue i hver for at få vinduet op. Planen var at smide sokkerne ned på gaden og lufte godt og grundigt ud i et par minutter. Hvem ville tage sig af et par gamle sokker der faldt ned på gaden?

Bagefter kunne han skrue vinduet fast igen og ingen ville nogensinde anede uråd. Mangore så ham som en grøntsag og forventede slet ikke at han kunne tænke sammenhængende tanker. Han skulle bare vide. Angsten for det der ventede nede i kælderen, fik ham til at tænke mere klart end han havde gjort i måneder? År?

Han pressede knivbladet ned i skruens kærve og begyndte at dreje. Det gik endnu nemmere end han havde troet.

Snart var alle tre beslag løsnede. Han følte en vis iver over at han om få sekunder ville mærke den friske luft på sit ansigt.

Han satte begge hænder på vinduesrammen – sådan nogle gamle vinduer kunne godt binde – og trykkede til.

I det samme lød en øredøvende alarm. Duncan hev vinduet i med det samme, men det fik desværre ikke alarmen til at stoppe.

Han fumlede for at få skrueerne tilbage på plads, men de blev ved med at ryge på gulvet. Da han endelig havde fået placeret en af dem i sit hul, var hans hånd så svedig at han næsten ikke kunne holde kniven.

Der lød fodtrin ude på gangen. Han skruede og skruede. Fodtrinene stoppede lige udenfor hans dør. Skrue, skrue, skrue. Der var nogen inde i rummet nu, han ville ikke vende sig om og kigge. En stemme lød ganske tæt på.

”Så er legen slut, Duncan ... Næste gang vi mødes vil være et mørkt sted, og vi vil begge to være nogle andre end dem vi er nu ...”

Stærke hænder tog fat i Duncans arme, og den sidste skrue ramte gulvet.

Mangore forsvandt ud af rummet med ordene: ”I kælderen med ham.”

Kapitel 11

Duncan sad i ”venteværelset”. Det var et lille rum på ikke mere end femten-tyve kvadratmeter. Det var bælgmørkt og ikke engang så højt til loftet, at man kunne stå op.

Tre af væggene sluttede tæt til, og i den der vendte ud mod den sparsomt belyste gang var der en dør med en hængelås udvendigt. Der var ingen grund til at prøve den af, de havde helt sikkert låst forsvarligt efter sig.

Det var altså her det hele endte. Der var noget næsten beroligende ved endelig at se det sted der havde hjemsøgt hans drømme i så lang tid. Kælderen var bare et sted af mursten og jern og træ

ligesom alle andre bygningsværker. I hans forestillinger havde kælderens lignet helvede, med ild og brændende søer af lava der delte jorden.

Virkeligheden var knap så fantastisk, rummet han opholdt sig i blev endda brugt til opmagasinering som i en hver anden kælder. Der stod en masse rulleborde, bunker af tæpper og papkasser i den fjerneste ende af rummet.

Duncan havde siddet der i en times tid, og han bad til at der snart ville ske et eller andet. Forventningen var nok det værste. Af og til kunne han høre skrig fra et rum længere nede ad gangen og han farede sammen hver eneste gang.

Han vidste at han skulle dø, han vidste bare ikke hvordan og det fik presset fantasien helt ud i overdrevet. Han prøvede at tænke på noget andet i stedet for, men hver gang blev hans tanker flænset af de hysteriske smerteskrig. *Hvad fanden er det han gør ved dem, det syge svin?*

Hans tanker røg ufrivilligt tilbage på Mangore, dengang han var kommet op fra kælderens i sin blodplettede kittel. Duncan holdte sig for munden, han var lige ved at begynde og skrig. Han bed i sin hånd og prøvede at tænke på Sam. Hans lille baby. Han kunne lige pludselig huske ganske tydeligt, da han holdt hende i sine arme på fødestuen.

”Det er forkert det her,” hviskede Duncan. ”Jeg er et menneske ... de kan ikke slagte mig som et svin ... jeg har familie ...”

Ind imellem skrigene lød der en mærkelig lyd fra et elektrisk apparatur af en art. Det mindede ham om den lyd en spytsuger lavede, og hans tanker røg straks over på Judy. Gad vide om hun stadig var derude et sted. Havde hun mon fundet en ny mand? Var hun mon stadig lige glad for at styre spytsugeren?

Duncan vidste at han aldrig ville på svar på noget af det. Hans problem var tidsfornemmelsen. Den ene dag ville han sværge på, at han kun havde været der et par måneder, og den næste at han havde været der i flere år. Enkelte gange havde han endda fået overbevist sig selv om at han var død – og måske altid havde været det – og at den mand, han af og til huskede, var ren indbildning.

Han rejste sig op og glemte at dukke sig. Han bankede hovedet op i det lave loft og blev overrasket over hvor forløsende smerten var.

Fysisk smerte var det han frygtede, og den lille forsmag tog ligesom toppen af. Han fulgte tanken og hamrede sin næve ind i væggen så hårdt han kunne.

”Av, for satan!” udbrød han. Det føltes også rart at bande.

Der stak store træsplinter ud af hans knoer og blodet flød, men han var ligeglad. Alt den smerte han kunne pådrage sig selv var acceptabel. Så var det ham der havde kontrollen. Han stod et øjeblik og funderede over den tanke, den var slet ikke så dum.

Han vendte sit blik mod døren. Hængelåsen var umulig at bryde op, men det beslag den sad med kunne ikke være fastholdt med mere end et par skruer. Mangore havde selv klaget over stedets tilstand, og de små beslag på vinduerne havde været ganske enkle at bryde op.

Når han nu alligevel skulle dø, kunne han lige så godt gøre det med et brag. Han havde ikke lyst til at blive spændt fast og slagtet som et svin. Han ville dø i kugleregnet ligesom Bonnie og Clyde. Han ville have en værdig slutning på et kapitel der havde været alt andet end værdigt.

Der var ikke nogen måde han med sikkerhed kunne vide om han virkelig havde været den mand han af og til huskede, men om ikke andet kunne han lege det.

Det var ikke til at sige hvad der var drøm og hvad der var virkelighed. Det kunne vel lige så godt være opholdet på 100 plus der var en drøm. Måske var der intet af det der var virkeligt. I så fald kunne han gøre lige hvad han ville. Han kunne være en tyve meter høj gylden kæmpe hvis han ville. Han kunne smadre døren til pindebrænde og flå Mangores hoved af med de bare næver. Mangore var bare en mand ligesom alle andre.

Duncan endevendte papkasserne, han havde brug for et våben. Der var kun gammelt ragelse i kasserne, men til sidst fandt han noget der kunne bruges. Et hvidmalet bordben på omkring en halv meter. Det skulle kunne gøre nogen skade, hvis man ramte rigtigt.

Han tog tilløb og smadrede igennem døren. Dækket af træsplinter bragede han ind i væggen. Døren faldt af sine hængsler og landede ved siden af ham.

Han rejste sig op og børstede sig hurtigt af. Det lod ikke til at Mangore havde hørt ham, maskinernes summen var alt for høj. Der var ikke nogen skrig at høre mere, men spidsede man ører kunne man høre en svag klynken.

Duncan nærmede sig rummet for enden af gangen med sit våben hvilende tungt i hånden. Jo tættere ham kom, desto tydeligere blev lugten. Den sødlige, kvalmende lugt af friskt kød og blod. En lugt der normalt kun var at finde på et slagteri.

Han trak vejret dybt og prøvede at bevare roen. *Han er kun et menneske. Han er kun et menneske. Et sygt, ondt menneske måske ... men stadig kun et menneske ...*

Duncan tog de sidste par skridt og kiggede endelig ind i rummet. Ét blik var alt hvad der skulle til. Han tabte våbnet ud af hånden og hans bukser blev varme af pis. *Han er ikke et menneske! ... han er ikke et menneske! ... løb ... løb ... løb!!*

Han stavrede ud af rummet og løb tilbage ad gangen. Han var vanvittig af rædsel og skreg hysterisk.

Gangen fortsatte i en evighed og han var sikker på at Mangore var ved at hale ind på ham, for han kunne høre ham brøle og snerre som et uhyre.

Han vidste nu at Mangore var den ting der havde jaget ham hele hans liv. Det ækle gespenst der havde slæbt sig op ad trapperne, den dag han havde været ved at gå af dage på det kolde badeværelsesgulv. Det havde været Mangore hele tiden.

Hvad var det han havde set nede i det rum for enden af gangen? Allerede nu tvivlede han på sine egne øjne ... Store kar med gult, boblende fedt ... glas fyldt med øjne ... Paul splitternøgen, klemt inde i et lille bur, så fedtet væltede ud gennem tremmerne ... Hans øjne kridhvide, pupillerne udviskede, dog stadig levende ... Og Mangore i centrum af det hele med et blodsølet forklæde og et eller andet ugudeligt apparatur i hænderne ... Det lignede en spytsuger i kæmpestørrelse ... nej, ikke spytsuger ... fedtsuger!

Pludselig forstod Duncan det hele. Det forklarede kosmetik-dronningens besøg, ja, det forklarede det hele. Mangore eksperimenterede med dem så længe de kunne holde til det – det var nok de større medicinfirmaer der betalte regningen – og når deres krop bukkede under ... blev der lavet kostbar sæbe af dem ...

Duncan så til sin skræk at der ikke var mere gang. Der var ingen andre steder at løbe hen, for alle de tilstødende døre ledte kun ind til små kamre, som det han selv havde været låst inde i.

Endevæggen bestod af nogle vandrette bjælker og noget sølvskinnende isolering. Duncan var så panisk at han begyndte at rive og flå i isoleringen. Han kunne høre Mangore råbe længere nede ad gangen.

”Der er ingen vej ud, Duncan ... Tag det dog som en mand!”

Duncan nægtede at høre på hans giftige ord, han blev ved med at trevle væggen op. Han flåede store totter rockwool ud, til der var et anseeligt hul i væggen.

Mangores stemme kom tættere og tættere på.

”Det er kun rimeligt at I giver noget tilbage ... Fede mennesker koster samfundet milliarder!”

Duncan fik mast hele armen igennem væggen. Han kunne mærke luft på den anden side. Hans hånd var ude i friheden.

Han hørte pludselig et klik bagved sig, Mangore havde en pistol!

Der var ingen tid at spille nu. Han satte foden på den midterste vandrette bjælke og trådte op på den med hele sin vægt. Den gav efter med et knæk. I det samme lød et skud og et projektil hvislede forbi hans hoved.

Duncan mosede ind i væggen som en rambuk, og isoleringen brast endelig. Han tumlede ud i det fri, men det var slet ikke som han havde forestillet sig derude. Han befandt sig tilsyneladende i en mørk grotte dybt under jorden, og der var ikke skyggen af den trafikerede gade han havde forventet.

Han prøvede at ignorere sine omgivelser og løb bare lige frem gennem mørket. Et par vildfarne kugler fløj igennem luften, men det var for mørkt til at Mangore kunne ramme noget.

Duncan passerede kæmpe projektorer og spejle på høje stativer. Det travle gadebillede var en illusion og intet andet, han havde hele tiden befundet sig dybt under jordens overflade.

Han vovede at kigge tilbage og kunne lige akkurat skimte den betonblok klinikken var. Den stod midt i grotten og var ikke mere end en etage høj.

Efter et par minutter blev nogle store projektører tændt, og grotten blev badet i lys, men da havde Duncan allerede fundet sin udvej; et gammel, ubrugt kloak-udløb, kun et af mange. Det ville tage dem tid at finde ud af, hvilket et han havde valgt. Måske havde han en reel chance for at slippe væk.

Han løb gennem det snørklede kloaksystem og drejede til højre og venstre så mange gange at han ikke anede hvor han var længere. Hver gang han fik øje på en stige klatrede han opad, men der var tilsyneladende hele tiden nye niveauer. Han havde ikke set eller hørt noget til sine forfølgere, og han fandt det tvivlsomt at de kunne spore ham nu.

Han var fuldstændig kvæstet af træthed, men han kunne ikke tillade sig at hvile endnu. Han måtte op til overfladen først. Først da var han sikker.

Alle gangene så ens ud, og han havde opgivet at kortlægge dem i sit hoved. Hans indre kompas var kaput, og det kunne lige så vel være at han var på tilbage mod klinikken.

Han var så udmattet at det nærmest var begyndt at rable for ham. Han gik med lukkede øjne og nynnede i det ankelhøje slam. *Rolling ... Rolling ... Rolling on the river ...*

Af og til hvirvlede der en luftstrøm igennem gangene, og selv om der lugtede af bæ, nød han det. Selv en stinkende kloak var at foretrække frem for klinikkens indelukke.

Efter at have gået i blinde en rum tid, slog han øjnene op. Han fornemmede en vind fra oven.

En stige på væggen ledte op til endnu et mandehul, men dette var i modsætning til de andre lukket til med et dæksel.

Duncan skimtede op og kunne ane at dækslet havde et svagt lysende omrids. Han begyndte straks at klatre op. Trinene på den gamle, rustrøde stige var slimede og han var ved at glide hver gang han satte fødderne.

Med sine sidste kræfter løftede han dækslet af. Han havde travet gennem en underjordisk flod af pis og lort og vatpinde og brugte tamponer, og nu endelig så han lyset.

Det var sen eftermiddag eller tidlig aften. Lyset lå mat og orangerødt over hvad der lignede en byggeplads. Der var ingen mennesker eller biler at se nogen steder, kun stenet jord og overdækkede byggematerialer så langt øjet rakte.

Duncan sukkede og travede videre. Han havde troet at overfladen ville være ensbetydende med mennesker, butikker, telefoner og den slags, men hans flugt var langt fra ovre endnu.

Det var halvkoldt og føltes som efterår, men han turde ikke gætte på årstallet.

Efter at have vandret i timevis gennem noget der nærmest måtte betegnes som ørken, kunne han endelig se lys forude. Der var en vej og noget der lignede en benzintank. ”Halleluja,” hviskede han og faldt med det samme bevidstløs om i støvet.

Kapitel 12

”Og det er din officielle forklaring?” spurgte Kriminalkommissær Wells for anden gang. ”Du er med på at det er det, vi skriver ind i vores rapport? Det vil blive renskrevet og kan blive brugt som bevisførelse i en eventuel sag ...”

”Det er det der skete,” sagde Duncan og begravede ansigtet i hænderne, ”jeg kan ikke forklare det på nogen anden måde.”

”Okay, så lad os lige køre den igennem én gang til, så du er sikker på ikke at blive fejl citeret ...” Wells rømmede sig. ”Du er i en ubestemt tidsperiode blevet holdt fanget på et underjordisk hospital der ligger cirka ti kilometer fra stedet hvor vi fandt dig. Under dit ophold blev du tvunget til at tage forskellige slags medicin, du blev indespærret i et kælderrum, beskydt, og du så overlægen myrde en af dine medpatienter med en ... fedtsuger?”

”En kæmpe fedtsuger,” understregede Duncan og fortrød næsten øjeblikkeligt.

”Hvad?” Wells kiggede uforstående på ham.

”Det er lige meget,” sagde Duncan og slog ud med hånden. ”Det er fint hvis du bare skriver fedtsuger.”

Kommissæren rømmede sig igen, og gjorde sit bedste for at holde masken. ”Og din læge var også med i det?”

”Ja, Doktor Hasbro ... Jeg kan hans adresse i hovedet, hvis I vil have den.”

”Duncan, må jeg spørge dig om noget personligt?” brød Wells’ makker ind. Han var noget yngre end den erfarne Wells og lignede lidt af en rod, hvis Duncan skulle sige det. Han havde ikke fået hans navn og var også temmelig ligeglad.

”Ja, selvfølgelig,” sagde Duncan. Han var faktisk pissetræt af at besvare alle deres dumme spørgsmål. Det havde været sådan lige siden han havde sat sig ind i forhørslokalet med dem. Alting skulle gentages hundrede gange.

”Er du nogensinde blevet bortført af rumvæsner?”

”Du er vel nok sjov,” sagde Duncan og kiggede tvært på den unge betjent. ”Har du også tænkt dig at fortælle jokes til Pauls familie, når du skal fortælle dem at deres søn er død?”

”Er du på nogen stærk, receptpligtig medicin, Duncan?” udbrød Wells med en dyb, autoritær stemme.

”Nej! ... eller jeg mener ... altså ikke ud over det de tvang mig til at tage på klinikken.”

”Hvordan tvinger man nogen til at tage medicin, Duncan? Kan du beskrive hvordan det foregår sådan rent praktisk?” brød den unge fløs ind.

”Er I fuldstændigt sindssyge?!” råbte Duncan og rejste sig op fra stolen.

”Rolig, makker!” sagde Wells. ”Sæt dig lige ned, så er du sød.”

”Det er ikke mere end nogle timer siden, jeg så en mand blive myrdet ... jeg har været spærret inde på den galeanstalt i ... jeg ved ikke hvor lang tid ... Hvad år er det egentlig?”

”Hvad år er det? Come on!” udbrød den unge betjent opgivende. ”Jeg har hørt rigeligt ... Jeg går ud og trækker en kaffe i automaten ... kan du klare ham alene, Charlie?”

Wells nikkede og den unge fyr smækkede døren efter sig.

”Duncan, nu skal du høre hvad vi gør,” sagde Wells og knækkede sine fingre. ”Eftersom du ikke tidligere er straffet og ikke har nogen registrerede psykiske sygdomme, vil jeg gerne undersøge dine påstande ... Jeg vil dog sige at din forklaring lyder noget utroværdig, og jeg håber for din skyld at du ikke spilder vores tid.”

”Hvert et ord er sandt, Wells,” sagde Duncan og kiggede op på ham med tårefyldte øjne. ”Jeg har ikke set min kone siden ... øh ... det må have været i starten af juni 2008 ...”

”Vi har den 16. oktober i dag,” sagde Wells og kiggede på sit armbåndsur.

”Hvad år?”

”Det er præcis sådan nogle bemærkninger der, der får mig til at tvivle på din oprigtighed.”

”Nej, Wells, jeg mener det ... Hvad år er vi i?”

”2008 selvfølgelig ... Du har ikke været væk i mere end små fire måneder.”

Duncan brast i tårer. Han vidste ikke hvorfor. Han burde egentlig være glad, for hvis der kun var gået fire måneder, kunne han tage lige hjem til Judy når det her var overstået. Hun ville stadig være der i deres lille, hyggelige rækkehus på deres stille vej.

”Duncan, gør dig selv en tjeneste og tag hjem. Hvil dig, snak tingene igennem med din kone og ring til mig i morgen. Her er mit kort.” Wells rakte ham et lille, hvidt kort med et telefonnummer på. ”Vi skal nok tage en snak med ham Hasbro, og hvis du har en nærmere ide om hvor den klinik ligger så fortæl os det endelig ... men tag hjem først. Få styr på dit bagland.”

Duncan nikkede. Wells havde ret, han blev nødt til at se Judy først.

En politibil kørte ham hjem til hans vej. Klokken var blevet et godt stykke over elleve, men han forventede at Judy stadig ville være oppe.

Da de nærmede sig huset, kunne Duncan se en fremmed bil i sin garage. Det var en hvid range rover. Han mente ikke at have set den før.

”Venter du ikke lige?” spurgte Duncan betjenten.

Han nikkede og Duncan steg ud af bilen.

Det var helt underligt at se sit hus igen. Det hele så ud som det plejede, på nær den fremmede bil i garagen.

Duncan trådte forsigtigt op ad trappegangen og i det samme gik døren op. Han frøs på stedet da han så hvem der kom ud. Hasbro!

”Duncan, det er meget vigtigt at du hører efter hvad jeg siger til dig nu.”

”Hasbro! Hvad fanden laver du her? Hvad har du gjort ved Judy?!”

”Jeg har ikke gjort noget ved Judy. Judy har det fint. Hun står lige bag mig, Duncan ... De ringede fra klinikken og fortalte mig at du var stukket af, så jeg kom så hurtigt jeg kunne.”

”Så du kan sende mig tilbage til de slagtere?! Det tror jeg ikke du skal regne med, Hasbro. Jeg har politi-eskorte!”

”Duncan, du bliver nødt til at slappe helt af og høre efter hvad jeg fortæller dig ... Alt det du har været igennem har bare været et rollespil ...”

”Løgn!” råbte Duncan. ”Jeg så Mangore myrde min stuekammerat, Paul.”

”Det var bare effekter, Duncan ... Tænk over det! Det var det klassiske gyser-setup. Den gale videnskabsmand, glassene med øjne i ... Du har haft hovedrollen i en gyserfilm! Mangore er en skuespiller ... han har kone og børn i virkeligheden ... han er verdens rareste fyr.”

”Duncan?” lød det inde fra entreen. Det var Judys stemme. Judys søde stemme.

Hun masede sig forbi Hasbro og gik et skridt frem mod Duncan. ”Det er rigtigt hvad han siger, Duncan ... Det var mig der bestilte det ... Jeg vidste ikke hvad jeg skulle gøre ... Jeg var så bange for at miste dig.”

Duncan vidste snart ikke hvad han skulle tro. Judy stod jo lige der foran ham og kiggede på ham med sine kærlige øjne. Hun ville da ikke lyve for ham, ikke efter alt det de to havde været igennem.

”Det var den eneste måde, jeg kunne få dig tilbage på,” snøftede hun.

”Men Judy ...” begyndte Duncan med bævende stemme. Han kunne mærke klumpen i halsen vokse sig større. ”Jeg troede de ville slå mig rigtigt ihjel ...”

Han brød ud i gråd og Judy kastede sig om halsen på ham.

”Så, så,” hviskede hun og nussede ham over håret. ”Det er overstået nu, skat ... Jeg er hos dig nu.”

Epilog

Tre måneder var gået og Duncan var et nyt menneske. Kiloene raslede af ham og han var snart nede på de magiske 90. Det havde overhovedet ikke været svært at tabe sig, det gik ganske af sig selv. Opholdet på 100 plus havde givet ham en næsten kronisk madlede. Bare lugten af bacon fik ham til at styrte mod det nærmeste toilet.

Duncan havde tabt seks kilo den første uge efter han var kommet hjem, og han havde besluttet sig for at blive vegetar.

Han var stadig noget oprørt over de ting de havde udsat ham for på klinikken, og Judy havde vist heller ikke været helt klar over, hvad det var hun havde skrevet ham op til. Hun gispede når han fortalte hende om hans sygdom; hvordan han havde ligget og rallet på toiletgulvet i sit eget skidt, uden at nogen var kommet ham til hjælp.

De havde af og til snakket om et sagsanlæg, men de var ikke rigtig kommet videre med det. Deres gode forhold til Hasbro komplicerede også tingene lidt.

Når alt kom til alt havde opholdet på 100 plus jo faktisk også haft den ønskede effekt, han var et nyt menneske.

Duncan havde fået sine ting tilbage et par dage efter han var kommet hjem – også kameraet – og han havde talt i telefon med en fyr der hed Harry Blane et par gange. Det var Mangores rigtige identitet, og som Hasbro havde sagt var han en superfin fyr. Han undskyldte mange gange for de ting han havde udsat Duncan for og spurgte interesseret til hans væggtab.

Duncan havde spurgt til slutningen flere gange, og Blane kunne fortælle ham at han var stukket af lige inden den store finale. Lige så snart han ville være kommet ind i rædselsrummet for enden af gangen, havde Mangore stukket et diplom for udtjent tid i hånden på ham og skuespillet havde været ovre.

Duncan havde også snakket i telefon med Paul – eller Henry som han faktisk hed i virkeligheden – og han havde det helt fint.

Holdt kæft, du skulle have set dit ansigt, da du trådte ind i det rum! havde han sagt og grinet. Duncan havde stadig svært ved at grine af lige præcis det, men måske med tiden. *Jeg ved sgu snart ikke om de betaler mig nok for at sidde klemt inde i det fugebur. Ha, ha, ha.*

Duncan ville altid lægge røret på med en lidt underlig fornemmelse i kroppen. Selv om han kunne høre hans stemme, ville han gerne se ham. Bare for at være helt sikker. Men Henry boede næsten tohundrede kilometer væk og havde meget travlt som skuespiller – der var altid brug for en fed mand, som han sagde – så mødet var ikke blevet til noget endnu.

Duncan havde fået indrammet sit billede af drengen der kørte på cykel uden hænder, og han havde hængt det i entreen. Han kiggede på det hver gang han passerede det. Billedet af Mangore og sofabanden var også kommet op at hænge, skønt han nogle gange havde lyst til at hænge en jakke henover Mangore. Han var virkelig en overbevisende skuespiller ham Harry Blane.

Jobbet i SuperByg havde han opsagt, og han gik på nuværende tidspunkt arbejdsløs. Han ville måske prøve at søge i en fotoforretning, men han havde slet ikke travlt, der var ikke meget der kunne skræmme ham nu, da slet ikke økonomisk bankerot.

Ham og Judy havde det bedre end nogensinde, skønt der var én ting der gik ham på. Der var nogle små affekter han ikke kunne finde. Det var små ting. Personlige ting med stor affektionsværdi. Ting man aldrig ville smide ud, hvis man regnede med at ejermændene kom tilbage igen. Han havde ledt i hele huset efter dem, og det var efterhånden en fast tradition at han begyndte at lede efter dem, lige så snart Judy var ude af døren.

Jeg går lige ned og køber mælk, ville hun sige, og han ville styrte op på loftet og endevende papkasserne.

Der plejede at hænge nogle platter i entreen. Judy plejede altid at kalde dem hans ”nazi-ting” fordi der var billeder af Berlin på dem. Duncan prøvede at forklare hende at det var kulturbyen Berlin det drejede sig om; der hvor Iggy Pop og David Bowie delte lejlighed, der hvor stor kunst var blevet til.

Hun ville ikke høre tale om det, hun havde altid hadet hans Berliner-platter.

Det andet der manglede var hans pokaler fra forskellige bryde-mesterskaber. Judy havde altid været irriteret på dem når hun støvede af, og havde flere gange prøvet at komme af med dem.

Det der undrede Duncan mest ved disse bortkomne objekter, var at Judy ikke havde nævnt noget om det. De kunne stå lige ude i gangen og nusse, og Duncan ville stirre på de bare pletter hvor platterne plejede at hænge. Judy ignorerede det fuldstændigt, på trods af at der var runde mærker efter dem på tapetet.

Han vidste ikke hvorfor, men han turde simpelthen ikke spørge hende. Han havde været lige ved flere gange, men ordene kom bare ikke ud. Han ændrede det i sidste øjeblik til: ”Judy, ved du hvor mine tennissokker er?”

Det var faktisk tosset. Han burde bare spørge hende. Hun vidste sikkert lige hvor de lå ...

Denne dag var Judy var taget ud for at besøge sin mor og Duncan havde atter fundet vej op til loftet. Han havde undskyldt sig med at skulle skrive jobansøgninger.

Han manglede kun tre flyttekasser oppe på loftet. Han havde været alle husets skuffer og skabe igennem og de tre kasser var mere eller mindre sidste mulighed. Hvis de ikke var dér, ville han måske spørge hende i aften ... Men de *måtte* jo også være dér.

Han havde sat sig godt til rette oppe i det lave, skrå loftsrum med et tæppe og en kop te.

Han åbnede kasserne og pakkede alle de gamle porcelænsting ud af deres silkepapirs-indpakning. Det var ikke andet end jule- og påskepynt.

Da han havde gået to kasser igennem fyldt med den slags tingeltangel, stod det hele og faldt på den allersidste.

Han bøjede flapperne op og kiggede ned på bunker af personlige papirer for et kvart århundrede. Han besluttede sig for at vende hele kassen på hovedet, og så papiret vælte ud over gulvet. Der var intet der klirrede eller raslede, det var papir det hele.

I det øjeblik slog det ham; hans ting var ikke gemt væk ... de var smidt ud.

Han ville aldrig spørge Judy hvor de ting var henne.

”Ikke gemt væk,” hviskede han for sig selv og stirrede blankt ud i luften, ”smidt ud ...”